

RİSALE-İ NUR'DA; MÜSLÜMANIN DÜNYÂ CENNETİ: AİLE HAYÂTI

Müslümanın Evi Cennettir.

وَبِهِ نَسْتَعِينُ

الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ وَالصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ

Bu sene inzivada iken ve hayat-ı içtimaiyeden çekildiğim halde bazı Nurcu kardeşlerimin ve hemşirelerimin hatırları için dünyaya baktım.

Benimle görüşen ekseri dostlardan, **kendi ailevî hayatlarından şekvalar işittim.** "Eyvah!" dedim. İnsanın hususan Müslümanın tahassüngâhı ve bir nevi cenneti ve küçük bir dünyası aile hayatıdır. **Bu da mı bozulmağa başlamış dedim. Sebebini aradım.**

Bildim ki: Nasıl, İslâmiyetin hayat-ı içtimaiyesine ve dolayısıyla din-i İslâma zarar vermek için gençleri yoldan çıkarmak ve gençlik hevesatıyla sefahete sevk etmek için bir iki komite çalışıyormuş. Aynen öyle de bîçare nisa taifesinin gafil kısmını dahi yanlış yollara sevk etmek için bir iki komitenin tesirli bir surette perde altında çalıştığını hissettim.

Ve bildim ki: Bu millet-i İslâma bir dehşetli darbe, o cihetten geliyor. **Ben de siz hemşirelerime ve gençleriniz olan mânevî evlâdlarıma kat'iyen beyan ediyorum ki:** Kadınların saadet-i uhreviyesi gibi, saadet-i dünyeviyeleri de ve fitratlarındaki ulvî seciyeleri de bozulmaktan kurtulmanın çare-i yegânesi, daire-i İslâmiyedeki terbiye-i diniyeden başka yoktur!

Rusya'da o bîçare taifenin ne hâle girdiğini işitiyorsunuz. Risale-i Nur'un bir parçasında denilmiş ki: Akli başında olan bir adam; refikasına muhabbetini ve sevgisini, beş on senelik fâni ve zâhirî hüsn-ü cemaline bina etmez. Belki kadınların hüsn-ü cemalinin en güzeli ve daimîsi, onun şefkatine ve kadınlığa mahsus hüsn-ü sîretine sevgisini bina etmeli.

Tâ ki, o bîçare ihtiyarladıkça, kocasının muhabbeti ona devam etsin. Çünkü onun refikası, yalnız dünya hayatındaki muvakkat bir yardımcı refika değil, belki hayat-ı ebediyesinde ebedî ve sevimli bir **refika-i hayat olduğundan, ihtiyarlandıkça daha ziyade hürmet ve merhamet ile birbirine muhabbet etmek lâzım geliyor.**

Şimdiki terbiye-i medeniye perdesi altındaki hayvancasına muvakkat bir refakattan

sonra ebedî bir müfarakata maruz kalan o aile hayatı, esasiyla bozuluyor.

Hem Risale-i Nur'un bir cüz'ünde denilmiş ki: Bahtiyardır o adam ki; refika-i ebediyesini kaybetmemek için sâliha zevcesini taklid eder, o da sâlih olur.

Hem bahtiyardır o kadın ki; kocasını mütedeyyin görür, ebedî dostunu ve arkadaşını kaybetmemek için o da tam mütedeyyin olur; saadet-i dünyeviyesi içinde saadet-i uhreviyesini kazanır.

Bedbahttır o adam ki; sefahete girmiş zevcesine ittiba eder; vazgeçirmeye çalışmaz, kendisi de iştirak eder.

Bedbahttır o kadın ki; zevcinin fıkına bakar, onu başka bir surette taklid eder.

Veyl o zevc ve zevceye ki; birbirini ateşe atmakta yardım eder. Yâni; medeniyet fantaziyelerine birbirini teşvik eder.

İşte, Risale-i Nur'un bu mealdeki cümlelerinin mânâsı budur ki:

Bu zamanda aile hayatının dünyevî ve uhrevî saadetinin ve kadınlarda ulvî seciyelerin inkişafının sebebi, yalnız daire-i şeriattaki âdâb-ı İslâmiyetle olabilir.

Şimdi aile hayatında en mühim nokta budur ki; kadın, kocasında fenalık ve sadakatsızlık görse, o da kocasının inadına kadının vazife-i ailevîsi olan sadakat ve emniyeti bozsa, aynen askerîdeki itaatın bozulması gibi, o aile hayatının fabrikası zîr ü zeber olur.

Belki o kadın, elinden geldiği kadar kocasının kusurunu ıslaha çalışmalıdır ki, ebedî arkadaşını kurtarsın. **Yoksa o da, kendini açıklık ve saçıklıkla başkalara göstermeğe ve sevdirmeye çalışsa, her cihetle zarar eder.** Çünkü hakikî sadakatı bırakan, dünyada da cezasını görür.

Çünkü nâmahremlerin nazarından fitratı korkar, sıkılır, çekilir. Nâmahrem yirmi erkeğin 18 nazarından istiskal eder. Erkek ise, nâmahrem 100 kadından ancak birisinden istiskal eder, bakmasından sıkılır. Kadın o cihette azab çektiği gibi, sadakatsızlık ittihamı altına girer; zaafiyetiyle beraber, hukukunu muhafaza edemez.

Elhasıl; nasilki kadınlar kahramanlıkta, ihlâsta şefkat itibariyle erkeklere benzemedikleri gibi, erkekler de o kahramanlıkta onlara yetişemiyorlar; öyle de o masum hanımlar dahi, sefahette hiçbir vecihle erkeklere yetişemezler.

Onun için fitratlarıyla ve zaîf hilkatleriyle nâmahremlerden şiddetli korkarlar ve çarşaf altında saklanmağa kendilerini mecbur bilirler. Çünkü erkek, 8 dakika zevk ve lezzet için sefahete girse, ancak 8 lira kadar bir şey zarar eder.

Fakat kadın 8 dakika sefahetteki zevkin cezası olarak dünyada dahi 8 ay ağır bir

yükü karnında taşır ve 8 sene de o hâmisiz çocuğun terbiyesinin meşakkatine girdiği için sefahette erkeklere yetişemez, yüz derece fazla cezasını çeker.

Az olmayan bu nevi vukuat da gösteriyor ki; mübarek taife-i nisaiye, fitraten yüksek ahlâka menşe' olduğu gibi, fısk ve sefahette dünya zevki için kabiliyetleri yok hükmündedir.

Demek, onlar daire-i terbiye-i İslâmiye içinde mes'ud bir aile hayatını geçirmeğe mahsus bir nevi mübarek mahlukturlar.

Bu mübarekleri ifsad eden komiteler kahrolsunlar!..

Allah bu hemşirelerimi de bu serserilerin şerlerinden muhafaza eylesin, âmîn.

Hemşirelerim! Mahremce bu sözümü size söylüyorum:

Maişet derdi için; serseri, ahlâksız, firenkeşreb bir kocanın tahakkümü altına girmektense, fitratınızdaki iktisad ve kanaatla, köylü masum kadınların nafakalarını kendileri çıkarmak için çalışmaları nev'inden kendinizi idareye çalışınız, satmağa çalışmayınız.

Şayet size münasib olmayan bir erkek kısmet olsa, siz kısmetinize razı olunuz ve kanaat ediniz. İnşâallah rızanız ve kanaatinizle o da ıslah olur.

Yoksa şimdiki işittiğim gibi, mahkemelere boşanmak için müracaat edeceksiniz.

Bu da, haysiyet-i İslâmiye ve şeref-i milliyemize yakışmaz. ([Lem'alar, Yirmi Dördüncü Lem'a.](#))

Aile Hayatında Haşır Akidesi

Nev-i beşerin hayat-ı dünyeviyesinde en cem'iyetli merkez ve en esaslı zenberek ve dünyevî saadet için bir Cennet, bir melce, bir tahassüngâh ise; aile hayatıdır.

Ve herkesin hanesi, küçük bir dünyasıdır.

Ve o hane ve aile hayatının hayatı ve saadeti ise; samimî ve ciddî ve vefadarane hürmet ve hakikî ve şefkatli ve fedakârane merhamet ile olabilir.

Ve bu hakikî hürmet ve samimî merhamet ise;

- Ebedî bir arkadaşlık
- Ve daimî bir refakat
- Ve sermedî bir beraberlik
- Ve hadsiz bir zamanda
- Ve hududsuz bir hayatta

Ve Birbiriyle

- Pederane,
- Ferzendane,
- Kardeşane,
- Arkadaşane

münasebetlerin bulunmak fikriyle ve akidesiyle olabilir.

Meselâ der: "Bu haremim, ebedî bir âlemde, ebedî bir hayatta, daimî bir refika-i hayatımdır. Şimdilik ihtiyar ve çirkin olmuş ise de zararı yok. Çünkü ebedî bir güzelliği var, gelecek. **Ve böyle daimî arkadaşlığın hatırı için herbir fedakârlığı ve merhameti yaparım.**" diyerek o ihtiyare karısına, güzel bir huri gibi muhabbetle, şefkatle, merhametle mukabele edebilir.

Yoksa kısacık bir-iki saat surî bir refakatten sonra ebedî bir firak ve müfarakate uğrayan arkadaşlık; elbette gayet surî ve muvakkat ve esassız, hayvan gibi bir rikkat-i cinsiye manasında ve bir mecazî merhamet ve sun'î bir hürmet verebilir ve hayvanatta olduğu gibi; başka menfaatler ve sair galib hisler, o hürmet ve merhameti mağlub edip o dünya cennetini, cehenneme çevirir.

Aile Hayatında İmanın Tesiri

İnsan, sair hayvanata muhalif olarak, hanesiyle alâkadardır olduğu misillü dünya ile alâkadardır ve akaribiyle münasebettar olduğu gibi, nev'-i beşer ile de ciddî ve fitrî münasebettardır.

Ve dünyada muvakkat bekasını arzuladığı gibi bir dâr-ı ebedîde bekasını, aşk derecesinde arzuluyor. Ve midesinin gıda ihtiyacını temin etmeye çalıştığı gibi dünya kadar geniş, belki ebede kadar uzanan sofraları ve gıdaları, akıl ve kalb ve ruh ve insaniyet mideleri için tedarik etmeye fitraten mecburdur, çabalıyor.

Ve öyle arzuları ve matlamları var ki, ebedî saadetten başka hiçbir şey onları tatmin etmiyor.

Hattâ Onuncu Söz'de işaret edildiği gibi, bir zaman -küçüklüğümde- hayalimden sordum: "Sana bir milyon sene ömür ve dünya saltanatı verilmesini, fakat sonra ademe ve hiçliğe düşmesini mi istersin? Yoksa bâki fakat âdi ve meşakkatli bir vücudu mu istersin?" dedim. Baktım, ikincisini arzulayıp birincisinden **"ah"** çekti. **"Cehennem de olsa beka isterim"** dedi.

İşte madem mahiyet-i insaniyenin bir hizmetkârı olan kuvve-i hayalîyeyi bu dünya lezzetleri tatmin etmiyor. Elbette gayet câmi' mahiyet-i insaniye, ebediyetle fitraten alâkadardır.

İşte bu hadsiz arzu ve emellere bağlı olduğu halde, sermayesi bir cüz'î cüz-ü

ihtiyarî ve fakr-ı mutlak bir insana, âhirete îman ne derece kuvvetli ve kâfi ve vâfi bir hazine, bir medar-ı saadet ve lezzet, bir medar-ı istimdad, bir merci' ve dünyanın hadsiz gamlarına karşı bir medar-ı teselli olduğu öyle bir meyve ve faidedir ki; onu kazanmak yolunda dünya hayatını feda etse, yine ucuzdur.

İkinci meyvesi ve hayat-ı şahsiyeye bakan bir faidesi:

Üçüncü Mes'ele'de izah edilen ve Gençlik Rehberi'nde bir haşiye bulunan çok ehemmiyetli bir neticedir.

Evet her insanın, her zaman düşündüğü en ehemmiyetli endişesi, mezaristana giren kendi dostları ve akrabaları gibi o idamhaneye girmek keyfiyetidir.

Birtek dostu için, ruhunu feda eden o bîçare insanın; binler, belki milyonlar, milyarlar dostları ebedî bir müfakat içinde idam olmalarını tevehhüm edip Cehennem azabından beter bir elem -o düşünmek ucundan- görüldüğü vakit, âhirete îman geldi, gözünü açtırdı ve perdeyi kaldırdı. "Bak" dedi. O îmanla baktı. Cennet lezzetinden haber veren bir lezzet-i ruhaniyeyi o dostları ebedî ölümlerden ve çürümelerden kurtulup mesrurane bir nuranî âlemde onu da bekliyorlar vaziyetinde müşahedesiyile aldı. Risâle-i Nur'da bu netice hüccetlerle izahına iktifaen kısa kesiyoruz.

Hayat-ı Şahsiyeye Ait Üçüncü Bir Faidesi:

İnsanın sair zîhayatlar üstündeki tefevvuku ve rütbesi ise; yüksek seciyeleri ve cem'iyetli istidadları ve küllî ubudiyetleri ve geniş vücudî daireleri itibariyledir.

Halbuki o insan, hem mâdum, hem ölü, hem karanlık olan geçmiş ve gelecek zamanların ortasında sıkışmış bir kısa zaman olan hazır vaktin mikyasıyla, ölçüsüyle; hamiyeti, muhabbeti, kardeşliği, insanıyeti gibi seciyeler alır.

Meselâ, eskiden tanımadığı ve ayrıldıktan sonra da hiç göremeyeceği babasını, kardeşini, karısını, milletini ve vatanını sever, hizmet eder.

Ve **tam sadakata ve ihlasa pek nâdir muvaffak olabilir;** o nisbette kemalâtı ve seciyeleri küçülür. Değil hayvanların en ulvîsi belki baş aşağı, akıl cihetiyle en bîçaresi ve aşağısı olmak vaziyetine düşeceği sırada, âhirete îman imdada yetişir. Mezar gibi dar zamanını, geçmiş ve gelecek zamanları içine alan, pek geniş bir zamana çevirir.

Ve dünya kadar, belki ezelden ebede kadar bir daire-i vücud gösterir.

Babasını, dâr-ı saadette ve âlem-i ervahta dahi pederlik münasebetiyle ve kardeşini, tâ ebede kadar uhuvvetini düşünmesiyle ve karısını Cennet'te dahi en güzel bir refika-i hayatı olduğunu bilmesi haysiyetiyle sever, hürmet eder, merhamet eder, yardım eder.

Ve **o büyük ve geniş daire-i hayatta** ve vücuddaki münasebetler için olan ehemmiyetli hizmetleri, dünyanın kıymetsiz işlerine ve cüz'î garazlarına ve menfaatlerine âlet etmez.

Ciddî sadakata ve samimî ihlasa muvaffak olarak, kemalâtı ve hasletleri, o nisbette -derecesine göre- yükselmeye başlar. İnsaniyeti teâli eder.

Hayat lezzetinde serçe kuşuna yetişmeyen o insan; bütün hayvanat üstünde, kâinatın en müntehab ve bahtiyar bir misafiri ve Sahib-i Kâinat'ın en mahub ve makbul bir abdi olmasıdır.

Bu netice dahi Risâle-i Nur'da hüccetlerle izahına iktifaen kısa kesildi.[\(Şualar, On Birinci Şua, Sekizinci Meselenin Bir Hûlasası\)](#)

Risale-i Nur, aile hayatına büyük bir faide verip hanımların iffet ve namus ve ismetle ve saadette hayat geçirmelerini temin ettiğinden, kadınlar Risale-i Nur'a çoklukla rağbet göstermektedirler.

Buna bir hüsn-ü misal olarak hanımların neşrolunan birkaç makalesini din düşmanları görmüşler ve bolşeviklik hesabına bir takım uydurma bahanelerle hücumu geçmişlerdir. Fakat aslâ muvaffak olamayacaklardır.

Onların maksadlarının tam aksine olarak, **Risale-i Nur'un neşriyatı erkek ve kadınlar arasında hârika bir tarzda inkişaf etmektedir ve edecektir.**[\(Emirdağ Lahikası-II, 137. Mektup\)](#)

Aile İçi Huzura

Nev-i beşerin hayat-ı dünyeviyesinde en cem'iyetli merkez ve en esaslı zemberek ve dünyevî saadet için bir Cennet, bir melce, bir tahassüngâh ise; aile hayatıdır.

Ve herkesin hanesi, küçük bir dünyasıdır. Ve o hane ve aile hayatının hayatı ve saadeti ise; samimî ve ciddî ve vefadarane hürmet ve hakikî ve şefkatli ve fedakârane merhamet ile olabilir.

Ve bu hakikî hürmet ve samimî merhamet ise; ebedî bir arkadaşlık ve daimî bir refakat ve sermedî bir beraberlik ve hadsiz bir zamanda ve hududsuz bir hayatta birbiriyle pederane, ferzendane, kardeşane, arkadaşane münasebetlerin bulunmak fikriyle ve akidesiyle olabilir.

Meselâ der: "Bu haremim, ebedî bir âlemde, ebedî bir hayatta, daimî bir refika-i hayatımdır. Şimdilik ihtiyar ve çirkin olmuş ise de zararı yok. Çünkü ebedî bir güzelliği var, gelecek. Ve böyle daimî arkadaşlığın hatırı için herbir fedakârlığı ve merhameti yaparım." diyerek o ihtiyare karısına, güzel bir huri gibi muhabbetle,

şefkatle, merhametle mukabele edebilir.

Yoksa kısacık bir-iki saat surî bir refakatten sonra ebedî bir firak ve müfarakate uğrayan arkadaşlık; elbette gayet surî ve muvakkat ve esassız, hayvan gibi bir rikkat-i cinsiye manasında ve bir mecazî merhamet ve sun'î bir hürmet verebilir ve hayvanatta olduğu gibi; başka menfaatler ve sair galib hisler, o hürmet ve merhameti mağlub edip o dünya cennetini, cehenneme çevirir.

İşte îman-ı haşrînin yüzer neticesinden birisi; hayat-ı içtimaiye-i insaniyeye taalluk eder. Ve bu tek neticenin de yüzer cihetinden ve faydalarından mezkûr 4 delile sairleri kıyas edilse anlaşılır ki: Hakikat-ı haşriyenin tahakkuku ve vukuu; insaniyetin ulvî hakikatı ve küllî hâceti derecesinde kat'îdir.

Belki insanın midesindeki ihtiyacın vücudu, taamların vücuduna delalet ve şahadetinden daha zâhirdir ve daha ziyade tahakkukunu bildirir.

Ve eğer bu hakikat-ı haşriyenin neticeleri insaniyetten çıksa; o çok ehemmiyetli ve yüksek ve hayatdar olan insaniyet mahiyeti, murdar ve mikrop yuvası bir lâşe hükmüne sukut edeceğini isbat eder.

Beşerin idare ve ahlâk ve içtimaiyatı ile çok alâkadar olan içtimaiyyun ve siyasiyyun ve ahlâkiyyunun kulakları çınlasın!

Gelsinler, bu boşluğu ne ile doldurabilirler ve bu derin yaraları ne ile tedavi edebilirler?([Şualar, Dokuzuncu Şua](#))

Ailevi Saadet ve Muhabbet

Kadın ve erkek ortasında gâyet esaslı ve şiddetli münasebet, muhabbet ve alâka; yalnız dünyevî hayatın ihtiyacından ileri gelmiyor.

Evet bir kadın, kocasına yalnız hayat-ı dünyeviyeye mahsus bir refika-i hayat değildir. Belki hayat-ı ebediyede dahi bir refika-i hayattır.

Madem hayat-ı ebediyede dahi kocasına refika-i hayattır; elbette ebedî arkadaşı ve dostu olan kocasının nazarından gayrı başkasının nazarını kendi mehâsinine celbetmemek ve onu darıltmamak ve kıskandırmamak lâzım gelir.

Madem mü'min olan kocası, sırr-ı imânâ binaen onun ile alâkası hayat-ı dünyeviyeye münhasır ve yalnız hayvanî ve güzellik vaktine mahsus muvakkat bir muhabbet değil; belki **hayat-ı ebediyede dahi bir refika-i hayat** noktasında esaslı ve ciddî bir muhabbetle, bir hürmetle alâkadardır.

Hem yalnız gençliğinde ve güzellik zamanında değil, belki ihtiyarlık ve çirkinlik vaktinde dahi o ciddî hürmet ve muhabbeti taşıyor.

Elbette ona mukabil, o da kendi mehâsinini onun nazarına tahsis ve muhabbetini ona hasretmesi mukteza-yı insaniyettir. Yoksa pek az kazanır, fakat pek çok kaybeder.

Şer'an koca, kariya küfüv olmalı, yâni birbirine münasib olmalı. Bu küfüv ve denk olmak, en mühimmi diyanet noktasındadır.

Ne mutlu o kocaya ki; kadınının diyanetine bakıp taklid eder, refikasını hayat-ı ebediyede kaybetmemek için mütediyyin olur.

Bahtiyardır o kadın ki; kocasının diyanetine bakıp "ebedî arkadaşımı kaybetmeyeyim" diye takvaya girer.

Veyl o erkeğe ki; sâliha kadınıni ebedî kaybettirecek olan sefahete girer. Ne bedbahttır o kadın ki; müttaki kocasını taklid etmez, o mübarek ebedî arkadaşını kaybeder.

Binler veyl o iki bedbaht zevc ve zevceye ki; birbirinin fiskını ve sefahetini taklid ediyorlar. Birbirine ateşe atılmasında yardım ediyorlar!([Lem'alar, Yirmi Dördüncü Lem'a](#))

Aile Fertlerini Sevmenin Ölçüsü

Dünyada meşru bir surette nefesine muhabbet, yani mehasinine bina edilen muhabbet değil, belki noksanîyetlerini görüp tekmil etmeğe bina edilen şefkat ile onu terbiye etmek ve onu hayra sevk etmek neticesi; o nefse lâîk mahubları, Cennet'te veriyor.

Nefis, madem dünyada heva ve hevesini Cenab-ı Hak yolunda hüsn-ü istimal etmiş. Cihazatını, duygularını hüsn-ü suretle istihdam etmiş. Kerim-i Mutlak, ona dünyadaki meşru ve ubudiyetkârane muhabbetin neticesi olarak Cennet'te, Cennet'in yetmiş ayrı ayrı enva'-ı zînet ve letafetinin nümuneleri olan yetmiş muhtelif hulleyi giydirip, nefisteki bütün hasseleri memnun edecek, okşayacak yetmiş enva'-ı hüsn ile vücudunu süslendirip; herbiri, ruhlu küçük birer cennet hükmünde olan hurileri, o dâr-ı bekada vereceği, pekçok âyât ile tasrih ve isbat edilmiştir.

Hem dünyada gençliğe muhabbet, yani ibadette gençlik kuvvetini sarfetmenin neticesi: Dâr-ı saadette ebedî bir gençliktir.

Refika-i hayatına meşru dairesinde, yani latif şefkatine, güzel hasletine, hüsn-ü sîretine binaen samimî muhabbet ile, refika-i hayatını da naşizelikten, sair günahlardan muhafaza etmenin netice-i uhreviyesi ise:

Rahîm-i Mutlak, **o refika-i hayatı, hurilerden daha güzel bir surette ve daha zînetli bir tarzda, daha cazibedar bir şekilde, ona dâr-ı saadette ebedî bir refika-i hayatı..**

Ve dünyadaki eski maceraları birbirine mütelezzizane nakletmek ve eski hatıratı birbirine tahattur ettirecek enis, latif, ebedî bir arkadaşı, bir muhib ve mahbub olarak verileceğini va'detmiştir.

Elbette va'dettiği şeyi kat'î verecektir. ([Sözler, Otuz İkinci Söz, Üçüncü Mevkîf](#)).

Hanımların Nur Hizmeti

Risale-i Nur'un neşrinde, mübarek hanımlar da ehemmiyetli fedakârlıklara mazhar olmuşlardır.

Hattâ, Hazret-i Üstad'a gelip, "**Üstadım! Ben, efendimin göreceği dünyevî işleri de yapmaya çalışacağım; o senindir, Risale-i Nur'undur.**" diyen ve erkeklerinin Risale-i Nur hizmetinde çalışmalarına daha fazla imkânlar veren kahraman hanımlar görülmüştür.

Risale-i Nur'u yazan efendilerine geceleri lâmba tutarak, onların din, iman hizmetlerine canla başla iştirak etmişlerdir.

Risale-i Nur'u; hanımlar, kızlar elleriyle yazmışlar, göz nurları dökmüşler, mübarek kâtibeler olarak imana hizmet etmişlerdir.

Hattâ öyle Nur Talebesi hanımlar vardır ki, kendilerini son nefeste iman nuruyla hüsn-ü hâtimeye nail edecek Nur Risalelerini hararetle okumuşlar ve diğer din kardeşleri olan hanımlara da okuyup tanıtmışlar.

Nurları hanımlar içinde neşrederek, çok hanımların Kur'an ve iman nurlarıyla nurlanmalarına vesile olup kahramanca hizmette bulunmuşlardır.

Risale-i Nur'u okuyup okutmakla iman mertebelerinde terakki edip âdeta birer mürşid mertebesine yükselmişlerdir.

Hanımlar, sırf Allah rızasını tahsil için, safvet ve ihlasla, Risale-i Nur'daki parlak ve çok feyizli Kur'an nurlarına bağlanmış ve kalblerinde sönmez bir muhabbet ve sevgi besleyerek dünya ve âhirette bahtiyar olacak bir vaziyete kavuşmuşlardır.

Risale-i Nur'un kıymet ve büyüklüğü, temiz kalblerine o kadar yerleşmiş ki; onu beraberce okuyup dinledikçe içleri nurlarla, feyizlerle dolup taşmış, nuranî gözyaşları dökerek cuş u huruşa gelmişlerdir.

Ne bahtiyardır o hanımlar ki; Risale-i Nur'un bu mukaddes îmanî hizmetinde çalıştıkları için onlar daima hayırla yâdedilecek, âhiretlerine nurlar gönderilecek, kabirleri cennet-misâl pürnur olacak ve âhirette de en yüksek mertebelere ulaşacaklardır, İnşâallah.

En başta Bediüzzaman Hazretlerinin dualarına dâhil olmakla beraber, Nur Talebeleri

mabeynindeki şirket-i maneviye sırrıyla defter-i hasenatlarına hayırlar kaydedilmektedir.

Risale-i Nur'a samimî alâkaları, o fedakâr hanımları, milyonlarca Nur talebelerinin dualarına nail etmektedir.

Risale-i Nurları okuyup okutmakla büyük manevî kazançlara, yüksek derecelere erişmektedirler.

İnşâallah, ekserî hanımların böyle olmasını, rahmet-i İlâhiden kuvvetle i'tikad ve ümid ve niyaz ediyoruz. ([Tarihçe-i Hayat, Barla Hayatı](#))

İhtiyar Kadınların Dindarlıkları

Bugünlerde İki Hatıradan İki İhtar:

● **Birincisi:** Bu şehirde Risale-i Nur'a intisab eden ihtiyar hanımlar sebat ettiklerini ve başkalar gibi sarsılmadıklarını düşündüm. Birden bu gelen Hadîs-i şerif ihtar edildi: **ve dinlerine samimî kadınların ,zamanda Âhir” :yani عَلَيْكُمْ بِدِينِ الْعَجَائِرِ kuvvetli itikadlarına tâbi olunuz.»**

Evet ihtiyar kadınlar firaten zaife ve hassas ve şefkatli olmalarından, herkesten ziyade dindeki teselli ve nura muhtaç olduğu gibi; herkesten ziyade fitratlarında fedakârâne şefkat cihetiyle, dinde bulduğu nihayetsiz şefkatperverâne bir nur-u teselli ve iltifat-ı merhamet-i Rahman ve nokta-i istinad ve nokta-i istimdada ihtiyacı var.

Tam sebat etmek, fitratlarının muktezasıdır. Onun için, bu zamanda o hâcâtı tam yerine getiren Risale-i Nur, herşeyden ziyade onların ruhlarına hoş geliyor ve kalblerine yapıyor. ([Kastamonu Lahikası, 84. Mektup](#))

Kadında Aranan İyi Vasıflar ve Ruhî Uyum

Evet, camid kalbleri aşk ve şevkle ihya eden, sönmüş olan ruhları şen ve şad eden, şâirlere sermaye olarak şâirane teşbihleri, temsilleri, üslûbları ilham eden; sular ile hazravat ve nebatattır.

Saadetin ikinci esası olan "ekl" ise, me'kulat (yiyecek) kuvvet verdiği cihetle, en iyisi, en lezizi, me'luf olan kısımdır.

Yani; insana garib, vahşi olmayan şeylerdir. Çünkü ülfetle, o nimetin derece-i kıymeti bilinir; lezzet verdiği cihetle de lezzetin en büyük lezzeti, teceddüd ve tebeddülündedir.

Ve keza **ekl lezzetini ikmal eden** esbabdan biri de o rızkın kendi amelinin ücreti

olduğunu bilmektir; ikinci bir sebep de o rızkın menbainin daima gözönünde hazır bulunmasıdır ki, kalbi mutmain olsun, rızk için telaş etmesin.

Saadetin esaslarından "nikâh" ise: Evet, insanın en fazla ihtiyacını tatmin eden, kalbine mukabil bir kalbin mevcut bulunmasıdır ki, her iki taraf sevgilerini, aşklarını, şevklerini mübadele etsinler ve lezaizde birbirine ortak, gam ve kederli şeylerde de yekdiğerine muavin ve yardımcı olsunlar.

Evet, bir işte mütehayyir kalan veya birşeye dalarak tefekkür eden adam velev zihnen olsun, ister ki; birisi gelsin, kendisiyle o hayreti, o tefekkürü paylaşsın.

Kalblerin en latifi, en şefiki; kısım-ı sâni ile tâbir edilen kadın kalbidir.

Fakat kadın ile ruhî imtizacı (geçimi) ikmal eden, kalbî ünsiyet ve ülfeti itmam eden, sûrî ve zâhirî olan arkadaşlığı samimîleştiren; kadının iffetiyle, ahlâk-ı seyyieden temiz ve pâk bulunması ve çirkin ârizalardan hâlî olmasıdır. ([İşaratü'l-l'caz, Bakara Suresi 25. Ayet Tefsiri](#))

Bekâr ve Mücerred Kalmak

(İhtiyar kadınlara ehemmiyetli bir müjde ve bekâr ve mücerred kalmak isteyen genç kızlara bir ihtar)

Hadîs-i şerifte **عَلَيْكُمْ بِدِينِ الْعَجَائِرِ** gösteriyor ki; âhir zamanda kuvvetli iman, ihtiyar kadınlarda bulunur ki "**Dindar ihtiyar kadınların dinine tâbi' olunuz.**" diye hadîs-i şerif ferman etmiş.

Hem Risale-i Nur'un dört esasından bir esası şefkattir ve kadınlar şefkat kahramanı bulunmasından, hattâ en korkağı da kahramancasına ruhunu yavrusuna feda eder. Ve bu zamanda o kıymetdar valideler ve hemşireler, büyük bir hâdise ile karşılaşılıyorlar.

Mahremce ve ifşası münasib olmayan bir hakikat-ı fitriyesini Nur şakirdlerinden mücerred kalmak isteyen veya mecbur kalan kızlar kısmına beyan etmek lâzım gelir diye ruhuma ihtar edildi. Ben de derim ki:

Kızlarım, hemşirelerim! Bu zaman, eski zamana benzemiyor. Terbiye-i İslâmiye yerine terbiye-i medeniye yarım asra yakın hayat-ı içtimaiyemize yerleştiği için, bir erkek bir kadını ebedî bir refika-i hayat ve saadet-i hayat-ı dünyeviyeye medar ve sair günahlardan kendini muhafaza etmek için almak lâzım gelirken; o bîçare zaîfeyi daim tahakküm altında, yalnız dünyevî muvakkat gençliğinde sever.

Ona verdiği rahatın bazı on misli onu zahmetlere sokar.

Eğer şer'an **küfüv** tabir edilen **birbirine denk olmazsa**, hukuk-u şer'îye nazara

alınmadığından hayatı daima azab içinde geçer. Kıskançlık da müdahale ederse daha berbad olur. İşte bu izdivaca sevk eden üç sebep var:

Birisi: Tenasülün devamı için, hikmet-i İlahiyece o fitrî hizmete bir ücret olarak bir fitrî meyl ve şevk vermiş.

Halbuki o zevk 10 dakikada bir lezzet verse de, eğer meşru ise, erkek bir saat meşakkat çekebilir. Fakat kadın, 10 dakikalık o zevk için 10 ay çocuğu kendi vücudunda zahmetini çekmekle 10 sene çocuğun hayatına yardımla meşakkat çeker.

Demek o 10 dakikalık fitrî meyl, bu uzun meşakatlara sevk ettiği için ehemmiyeti kalmaz. His ve nefis, onunla onu izdivaca tahrik etmemeli.

İkincisi: Fitraten kadın, za'fı için maişet noktasında bir yardımcıya muhtaçtır. O ihtiyaç için şimdiki terbiye-i İslâmiyeden ders almayan, serseriliğe, tahakküme alışanlardan o küçük bir iaşesi hatırı için tahakkümler altına girip riyakârane kocasının rızasını tahsil etmek yolunda hayat-ı dünyeviye ve uhreviyesinin medarı olan ubudiyetini ve ahlâkını bozmak bedeline, köy kadınları gibi kendi nafkasını kendi çalışmasıyla kazanmak, 10 defa daha kolaydır.

Rezzak-ı Hakikî çocukların rızkını süt ile verdiği gibi, onların da rızkını o Hâlık-ı Rahîm veriyor.

O rızık hatırı için namazsız ve ahlâkını kaybetmiş bir zevci aramak, riyakârane çalışıp tahakkümü altına girmek; elbette Nur talebesinin kârı değil.

Üçüncüsü: Kadınlığın fitratında çocuk okşamak ve sevmek meyelanı var.

Ve bir evlâdının dünyada ona hizmeti ve âhirette de şefaati ve validesi öldükten sonra ona hasenatı ile yardımı, o meyl-i fitrîyi kuvvetlendirip evlendirmeye sevk etmiş.

Halbuki şimdi terbiye-i İslâmiye yerine terbiye-i medeniye ile 10 taneden 1-2 hakikî evlâd, kendi validesinin şefkatine mukabil fedakârane hizmet ve dindarane dualarıyla ve hasenatlarıyla validesinin defter-i a'maline haseneler yazdırmak ve âhirette sâlih ise validesine şefaati etmek ihtimaline mukabil, ondan sekizi o haleti göstermediğinden; bu fitrî meyl ve nefsanî şevk ile o bîçare zaîfeler böyle ağır bir hayata kat'î mecbur olmadan girmemek gerektir. İşte bu işaret ettiğimiz hakikata binaen, bekâr kalmak isteyen Nur şakirdlerinden olan kızlara derim ki:

Tam muvafık ve dindar ve ahlâklı bir zevc bulmadan kendilerini açık-saçıklıkla satmasınlar.

Eğer bulunmadı; Nur'un bir kısım fedakâr şakirdleri gibi mücerred kalıp tâ ona

lâyık ve ebedî bir arkadaş olacak ve terbiye-i İslâmiyeyi almış vicdanlı bir müşteri ona çıksın.

Ve saadet-i ebediyesi, muvakkat bir keyf-i dünyevî için bozulmasın ve medeniyetin seyiyatı içinde boğulmasın. ([Emirdağ Lahikası-II, 45. Mektup](#))

Risale-i Nur şakirdlerinin bir kısmı bekâr kalmaklığın çok sebeplerinden bir sebebini gösteren bir hâdise. Bugünlerde, gençlik darbesini yiyen ve bekâr kalan ve teselli bulmak için Risale-i Nur ile alâkadarlığa çalışan ve mühim bir mektebde ders almağa meşgul ve ehemmiyetli bir adamın kerimesi bulunan hanıma, icmalen bir hakikat söyledim. Belki o havalide bazılara faidesi var diye yazıyorum.

Dedim ki: Madem gençlik darbesini yedin, bir vazife-i fitriye olan tenasül kanununa daha girme. Çünkü o vazifenin mukabilinde ücret olarak erkeğin aldığı muvakkat lezzet ve keyf bir derece bidayette kâfi geliyor.

Fakat bîçare kadın, o vazife-i fitriyede bir sene ağır yükü çekmeye ve bir-iki sene veledin meşakkatine, beslenmesine ve açık-saçıklık sebebiyle kocasının nazarında sadakatsızlık ittihamı ve kocasının da gözü dışarıda olmak ihtimali ve ona samimî merhamet etmemesi cihetiyle, daimî sıkıntılara ve vicdanî azablara mukabil; izdivacda aldığı muvakkat bir keyf ve lezzet, bu bozuk zamanda ona o vazifeye mukabil yüzden birisine mukabil gelemiyor.

Ve bilhassa **küfüvv-ü şer'î** tabir edilen, birbirine seciyeten veya diyaneten liyakat bulunmadığından daha ziyade azab çektirir. Ve bilhassa terbiye-i İslâmiye haricinde, Müslüman nâmı altında olanlar, îmandan gelen hürmet ve merhamet-i mütekeleyi bulamadıklarından bütün bütün saadet-i hayatiyeyi mahvediyor, Cehennem azabı çektiriyor.

Hem peder hem valide, tenasül kanunundaki vazifede çektikleri çok meşakkat ve gördükleri çok hizmete mukabil; yalnız veledin dünyada kemal-i hürmet ve itâtle şefkatlerine ve hizmetlerine bedel hâlis bir hürmet ve sâdikane bir itaât ve vefatlarından sonra sâlahatıyla ve hayratıyla ve dualarıyla onların defter-i a'maline hasenat yazdırmak ve 15 seneden evvel mâsumen ölmüş ise onlara kıyamette şefaatçi olmak ve Cennet'te onların kucağında sevimli bir çocuk olmaktır.

Şimdi ise terbiye-i İslâmiye yerine mimsiz medeniyet terbiyesi yüzünden, ondan belki 20 belki kırktan bir çocuk,-ancak-peder ve validesinin çok ehemmiyetli hizmet ve şefkatlerine mukabil mezkûr vaziyet-i ferzendâneyi gösterir.

Mütebâkisi endişelerle şefkatlerini daima rencide ederek, o hakikî ve sâdik dostlar olan peder ve vâlidesine vicdan azabı çektirir ve âhirette de davacı olur: "Neden beni îmanla terbiye ettirmediniz?" Şefaat yerinde, şekvacı olur.

Salahaddin'in pek uzun ve 10 mektub kadar beni memnun eden ve sadakatine ve sebatına bu fırtınalar hiç tesir etmediğini ve daima bir Abdurrahman hükmünde bulunduğunu ve o havalideki kardeşlerimiz fütursuz çalıştıklarını bildiren mektubunu aldım, mâşâallah dedim. Baba ve oğlu Isparta kahramanları gibi sarsılmıyorlar.

Fakat şimdi Risale-i Nur'un tab' suretiyle intişarı, hakikî bir ihlas ve kuvvetli bir tesanüd ve birbirinin kusuruna bakmamak lâzım geldiğinden, Kastamonu Vilayetindeki **kardeşlerimiz, Isparta'lılara ihlas ve tesanüdde benzemeye mecburdurlar**. İnşâallah onlar dahi, şahsî hissiyatlarını bu kudsî hizmetin zararına istimal etmeyecekler.

Hem gerçi Risale-i Nur, parlak ve kuvvetli hakikatlarıyla serbestiyetini kazanmış ve düşmanlarını bir cihette mağlub etmiş, fakat eskiden ziyade ihtiyata ihtiyacımız var. **Çünkü münafık düşmanlar durmuyorlar, bahaneler arıyorlar, hükûmeti iğfale çalışıyorlar.**

Salahaddin hususî, kendine ait bir mes'eleyi soruyor. Dünya, hayat-ı içtimaiyeye bağlanmak istiyor.

Madem o haslar içindedir, kat'iyen Risale-i Nur'un hizmetine zararı varsa, girmeyecek. Eğer bilse ki; o refika-i hayatını bazı has kardeşlerimiz gibi Risale-i Nur'un hizmetinde yardımcı olarak çalıştırsa, o hayata girebilir.

Çünkü hasların hayatı, Risale-i Nur'a aittir ve şahs-ı manevisini temsil eden şakirdlerinin tensibiyle kayıd altına girebilir. Peder ve validesinin reyleri de varsa, inşâallah zararı olmaz. ([Kastamonu Lahikası, 162. Mektup](#))

Anne Şefkatini Yanlış Kullanmak

Her şeyde, her musibette, hususan beşer eliyle gelen zulümlü musibetlerde, Risale-i Kader'de beyan edildiği gibi, **"İki Sebeb"** var:

Biri: Zâhiren esbaba bakan beşerdir.

Diğeri: Kader-i İlâhîdir. Beşer zâhirî esbaba bakar, bazan yanlış eder, zulmeder. Fakat kader başka noktalara bakar, adalet eder.

İşte bugünlerde elîm bir endişe ile Risale-i Nur dairesine temas eden 3 mes'ele, adalet-i kaderiye noktasında mânevî suale cevaben ihtar edildi.

Birinci Sûal: "Neden fedakâr, yüksek bir şefkatı taşıyan vâlîde; bu zamanda veledinin malından irsiyet almasından mahrum edildi? Kader müsaade eyledi?"

Gelen cevap şu: "Valideler bu asırda, bir aşılama suretinde şefkatlerini yanlış bir tarzda sarfetmeleridir ki; evlâdım şan, şeref, rütbe, memuriyet kazansın diye, bütün kuvvetleriyle evlâdlarını dünyaya, mekteblere sevk ediyorlar.

Hattâ mütedeyyin de olsa, Kur'anî ilimlerin okumasından çekip dünya ile bağlarlar. İşte bu şefkatin bu yanlışıdan, kader bu mahrumiyete mahkûm etti."

İkinci Suâl: Risale-i Nur'la münasebetdar bazı zâtlara acıdım. "Neden pederinin malından hakkı iki sülüs iken, o haktan kısmen mahrumiyete kader-i İlahî neden müsaade etti?"

Gelen cevap: "Şu asırda öyle acib bir aşlamakla, ebeveynine hürmet ve peder ve validesinin şefkatlerine mukabil bilâ-kayd ü şart kemal-i hürmet ve itâat lâzım iken; ekseriyetle o hakikî hürmet ve itaat bozulduğundan, iki sülüs almaktan zulmen mahrum edildiler. Kader, onların kusuruna binaen müsaade etti.

Kızlar ise; gerçi başka cihetlerde kusurları çok, fakat za'fiyetlerine binaen, himayetkâr ve şefkatkâr ellere ziyade muhtaç bulduklarından hürmetlerini, peder ve validelerine karşı ihtiyaçlarını hassasiyetle bir cihette ziyadeleştirdiklerinden, beşerin zalim eliyle, kardeşlerinin kısmen haklarını muvakkaten onlara vermeye müsaade etti".

Üçüncü Suâl: "Bazı mütedeyyin zâtların, dünyadar haremeleri yüzünden ziyade sıkıntı çekmeleri nedendir?"

Bu havalide bu nevi hâdiseler çoktur.

Gelen cevap: "O mütedeyyin zâtlar, diyanetlerinin muktezası, böyle serbestiyet-i nisvan zamanında öyle serbest kadınların vasıtasıyla dünyaya girişmeleri hatalarından, o kadınların eliyle tokat yemelerine kader müsaade etti. Mütebâkisi, bir mübarek hanımın şuursuz müdahalesiyle geri kaldı. ([Kastamonu Lahikası, 169. Mektup](#))

Çocuk Taziyenamesi

بِسْمِهِ وَإِنْ مِنْ شَيْءٍ إِلَّا يُسَبِّحُ بِحَمْدِهِ

Aziz âhret kardeşim Hâfız Hâlid Efendi!

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
الَّذِينَ إِذَا أَصَابَتْهُمْ مُصِيبَةٌ قَالُوا إِنَّا لِلَّهِ وَإِنَّا إِلَيْهِ رَاجِعُونَ* وَبَشِّرِ الصَّابِرِينَ

Kardeşim, çocuğun vefatı beni müteessir etti. Fakat **الْحُكْمُ لِلَّهِ** kazaya rıza, kadere teslim İslâmiyetin bir şiarıdır. Cenâb-ı Hak sizlere sabr-ı cemil versin. Merhumu da size zahîre-i âhret ve şefaathı yapsın. Size ve sizin gibi müttaki mü'minlere büyük bir müjde ve hakikî bir teselli gösterecek **Beş Nokta'yı** beyan ederiz:

Birinci Nokta: Kur'an-ı Hakîm'de **وَلَدَانُ مُخَلَّدُونَ** sırrı ve meali şudur ki: Mü'minlerin kablebüluğ vefat eden evlâdları, Cennet'te ebedî, sevimli, Cennet'e lâyük bir surette

daimî çocuk kalacaklarını.. ve Cennet'e giden peder ve validelerinin kucaklarında ebedî medar-ı sürûrları olacaklarını ve çocuk sevmek ve evlâd okşamak gibi en latif bir zevki, ebeveynine temine medar olacaklarını..

Ve her bir lezzetli şey'in Cennet'te bulunduğunu.. **"Cennet tenasül yeri olmadığından, evlâd muhabbeti ve okşaması olmadığı"**nı diyenlerin hükümleri hakikat olmadığını..

Hem dünyada 10 senelik kısa bir zamanda teellümatla karışık evlâd sevmesine ve okşamasına bedel safi, elemsiz milyonlar sene ebedî evlâd sevmesini ve okşamasını kazanmak, ehl-i imanın en büyük bir medar-ı saadeti olduğunu şu âyet-i kerime; **وَلَدَانُ مُخَلَّدُونَ** cümlesiyle işaret ediyor ve müjde veriyor.

İkinci Nokta: Bir zaman bir zât, bir zindanda bulunuyor. Sevimli bir çocuğu yanına gönderilmiş. O bîçare mahbus, hem kendi elemi çekiyor, hem veledinin istirahatını temin edemediği için, onun zahmetiyle müteellim oluyordu.

Sonra merhametkâr hâkim ona bir adam gönderir, der ki: **"Şu çocuk çendan senin evlâdındır, fakat benim raiyetim ve milletimdir. Onu ben alacağım, güzel bir sarayda beslettireceğim."** O adam ağlar, sızlar; **"Benim medar-ı tesellim olan evlâdımı vermeyeceğim."** der.

Ona arkadaşları der ki: "Senin teessüratın manasızdır. Eğer sen çocuğa acıyorsan, çocuk şu mülevves, ufûnetli, sıkıntılı zindana bedel; ferahlı, saadetli bir saraya gidecek.

Eğer sen nefsin için müteessir oluyorsan, menfaatini arıyorsan; çocuk burada kalsa, muvakkaten şübheli bir menfaatle beraber, çocuğun meşakkatlerinden çok sıkıntı ve elem çekmek var. Eğer oraya gitse, sana bin menfaati var. Çünkü padişahın merhametini celbe sebep olur, sana şefaatçi hükmüne geçer. Padişah, onu seninle görüştürmek arzu edecek.

Elbette görüşmek için onu zindana göndermeyecek, belki seni zindandan çıkarıp o saraya celbedecek, çocukla görüştürecektir. Şu şartla ki, padişaha emniyetin ve itaatın varsa..."

İşte şu temsil gibi, aziz kardeşim, senin gibi mü'minlerin evlâdı vefat ettikleri vakit şöyle düşünmeli: Şu veled masumdur, onun Hâlıkı dahi Rahîm ve Kerim'dir. Benim nâkis terbiye ve şefkatime bedel, gayet kâmil olan inayet ve rahmetine aldı.

Dünyanın elemli, musibetli, meşakkatli zindanından çıkarıp Cennet-ül Firdevsine gönderdi. O çocuğa ne mutlu!

Şu dünyada kalsaydı, kim bilir ne şekle girerdi? Onun için ben ona acımıyorum, bahtiyar biliyorum. Kaldı kendi nefsim için menfaati için, kendime dahi acımıyorum, elîm müteessir olmuyorum.

Çünkü dünyada kalsaydı, 10 senelik muvakkat elemle karışık bir evlâd muhabbeti temin edecekti.

Eğer sâlih olsaydı, dünya işinde muktedir olsaydı, belki bana yardım edecekti. Fakat vefatıyla, ebedî Cennet'te on milyon sene bana evlâd muhabbetine medar ve saadet-i ebediyeye vesile bir şefaathçi hükmüne geçer.

Elbette ve elbette meşkûk, muaccel bir menfaatı kaybeden, muhakkak ve müeccel bin menfaatı kazanan; elîm teessürat göstermez; me'yusane feryad etmez.

Üçüncü Nokta: Vefat eden çocuk, bir Hâlık-ı Rahîm'in mahlûku, memlûkü, abdi ve bütün heyetiyle onun masnu'u ve ona ait olarak ebeveyninin bir arkadaşı idi ki; muvakkaten ebeveyninin nezaretine verilmiş. Peder ve valideyi ona hizmetkâr etmiş. Ebeveyninin o hizmetlerine mukabil, muaccel bir ücret olarak lezzetli bir şefkat vermiş.

Şimdi binden dokuzyüz doksandokuz hisse sahibi olan O Hâlık-ı Rahîm, mukteza-yı rahmet ve hikmet olarak o çocuğu senin elinden alsa, hizmetine hâtime verse; sûrî bir hisse ile, hakikî bin hisse sahibine karşı şekvayı andıracak bir tarzda me'yusane hüzn ve feryad etmek ehl-i îmana yakışmaz, belki ehl-i gaflet ve dalalete yakışıyor.

Dördüncü Nokta: Eğer dünya ebedî olsaydı, insan içinde ebedî kalsaydı ve firak ebedî olsaydı; elîmane teessürat ve me'yusane teellümatın bir manası olurdu. Fakat mâdem dünya bir misafirhanedir; vefat eden çocuk nereye gitmişse, siz de biz de oraya gideceğiz. Ve hem bu vefat ona mahsus değil, umumî bir caddedir. Hem mâdem müfarakat dahi ebedî değil; ileride hem berzahta, hem Cennet'te görüşülecektir. **إِلَهُمَّ** demeli.. O verdi, O aldı. "**Elhamdülillahi alâküllihal**" sabır ile şükretmeli.

Beşinci Nokta: Rahmet-i İlâhiyenin en lâtif, en güzel, en hoş, en şirin cilvelerinden olan şefkat; bir iksir-i nuranîdir. Aşktan çok keskindir. Çabuk Cenâb-ı Hakk'a vusule vesile olur. Nasıl aşk-ı mecazî ve aşk-ı dünyevî pek çok müşkilâtla aşk-ı hakikîye inkılab eder, Cenâb-ı Hakk'ı bulur.

Öyle de şefkat *-fakat müşkilâtsiz-* daha kısa, daha safi bir tarzda kalbi Cenâb-ı Hakk'a rabteder. Gerek peder ve gerek valide, veledini bütün dünya gibi severler. Veledi elinden alındığı vakit, eğer bahtiyar ise, hakikî ehl-i îman ise; dünyadan yüzünü çevirir, Mün'im-i Hakikî'yi bulur. Der ki: "**Dünya mâdem fânidir, değmiyor alâka-i kalbe...**" Veledi nereye gitmişse oraya karşı bir alâka peyda eder, büyük manevî bir hal kazanır.

Ehl-i gaflet ve dalalet, şu beş hakikattaki saadet ve müjdeden mahrumdurlar.

Onların hali ne kadar elîm olduğunu şununla kıyas ediniz ki: Bir ihtiyar hanım gayet sevdiği sevimli tek bir çocuğunu sekeratta görüp, dünyada tevehhüm-ü ebediyet

hükmünce gaflet veya dalalet neticesinde; mevti, adem ve firak-ı ebedî tasavvur ettiğinden, yumuşak döşegine bedel kabrin toprağını düşünüp gaflet veya dalalet cihetiyle, Erhamürrâhimîn'in Cennet-i rahmetini, Firdevs-i nimetini düşünmediğinden, ne kadar me'yusane bir hüznün ve elem çektiğini kıyas edebilirsin. **Fakat vesile-i saadet-i dâreyn olan îman ve İslâmiyet, mü'mine der ki:** Şu sekeratta olan çocuğun Hâlık-ı Rahîmi, onu bu fâni dünyadan çıkarıp Cennetine götürecektir. Hem sana şefaathçi, hem ebedî bir evlâd yapacak. **Müfarakat muvakkattır, merak etme;**

وَإِنَّا إِلَيْهِ رَاجِعُونَ * إِنَّا لِلَّهِ وَأَنَا لِلَّهِ * [\(Mektubat, On Yedinci Mektup\)](#)

Vefat Eden Çocuklar

Çocuk ta'ziyesine dair;

وَإِنَّا إِلَيْهِ رَاجِعُونَ * **"Cennet'te çocuktan gayet ihtiyara kadar herkes otuz üç yaşında olacak."**

Bunun hakikatı Allahu a'lem şu olacak ki: Sarih âyet **وَلَدَانُ** tabiri ifade eder ki, feraiz-i şer'iyeyi yapmağa mecbur olmayan ve masûmiyet cihetiyle de yapmayan ve kabl-el büluğ vefat eden çocuklar Cennet'e lâyük ve sevimli çocuk olarak kalacaklar.

Fakat şer'an yedi yaşına gelen bir çocuğa namaz gibi farzlara peder ve valideleri onları alıştırmak için, teşvikkârane emretmek ve 10 yaşına girse şiddetle namaz kıldırarak ve alıştırmak şeriatta var.

Demek vâcib olmadığı halde, nafile nev'inden 7 yaşından hadd-i büluğa kadar büyükler gibi namaz kılıp, oruç tutan çocuklar, mütedeyyin büyükler gibi büyük mükâfatı görmek için 33 yaşında olacaklar diye bir kısım tefsir bu noktayı izah etmeden umum çocuklara teşmil etmişler. Has iken âmm zannedilmiş.

Risale-i Nur'un fitraten ve zamanın vaziyetine göre talebesi olacak, başta masum çocuklardır. Çünkü bir çocuk küçüklüğünde kuvvetli bir ders-i imanî alamazsa, sonra pek zor ve müşkil bir tarzda İslâmiyet ve imanın erkânlarını ruhuna alabilir.

Âdeta gayr-ı müslim birisinin İslâmiyeti kabul etmek derecesinde zor oluyor, yabani düşer.

Bilhassa, peder ve validesini dindar görmezse ve yalnız dünyevî fenlerle zihni terbiye olsa, daha ziyade yabanilik verir.

O halde o çocuk, dünyada peder ve validesine hürmet yerinde istiskal edip çabuk ölmelerini arzu ile onlara bir nevi bela olur.

Âhirette de onlara şefaathçi değil, belki davacı olur. Neden imanımı terbiye-i İslâmiye

ile kurtarmadınız?

İşte bu hakikata binaen en bahtiyar çocuklar onlardır ki; Risale-i Nur dairesine girip dünyada peder ve validesine hürmet ve hizmet ve hasenatı ile onların defter-i a'maline vefatlarından sonra hasenatı yazdırmakla ve âhirette onlara derecesine göre şefaathet etmekle bahtiyar evlâd olurlar.

Risale-i Nur'un ikinci kısım talebeleri: Fitraten Risale-i Nur'a muhtaç, bir derece de dünyadan ürkmüş veyahut küsmüş kadınlardır. Hususan bir derece yaşlı da olsa, Risale-i Nur ona hakikî bir gıda-yı manevîdir.

Çünkü Risale-i Nur'un dört esastan birisi şefkattir ki, ism-i Rahîm'in mazhariyetinden gelmiş. Kadınların da en esaslı hassaları ve fitrî vazifelerinin mayası, şefkattir. ([Emirdağ Lahikası-II, 63. Mektup](#))

Anne ve Baba ve Çocuk Sevgisi

Vâlideyn ve evlâda muhabbet-i meşruanın neticesi: (Nass-ı Kur'an ile) Cenab-ı Erhamürrâhimîn, onların makamları ayrı ayrı da olsa yine o mes'ud aileye safi olarak lezzet-i sohbeti, Cennet'e lâayık bir hüsn-ü muâşeret suretinde, dâr-ı bekada ebedî mülâkat ile ihsan eder.

Ve 15 yaşına girmeden, yani hadd-i büluğa vâsıl olmadan vefat eden çocuklar, **وَلَدَانُ مُخَلَّدُونَ** ile tabir edilen Cennet çocukları şeklinde ve Cennet'e lâayık bir tarzda gayet süslü, sevimli bir surette, onları Cennet'te dahi peder ve vâlidelerinin kucaklarına verir.

Veledperverlik hislerini memnun eder.

Ebedî o zevki ve o lezzeti onlara verir. Zira çocuklar sinn-i teklife girmediklerinden; ebedî, sevimli, şirin çocuk olarak kalacaklar. **Dünyadaki her lezzetli şeyin en a'lâsı Cennet'te bulunur.**

Yalnız çok şirin olan veledperverlik, yani çocuklarını sevip okşamak zevki -Cennet tenasül yeri olmadığından- Cennet'te yoktur zannedilirdi. İşte bu surette o dahi vardır. Hem en zevkli ve en şirin bir tarzda vardır.

İşte kabl-el büluğ evlâdı vefat edenlere müjde...

Enis, Latif ve Ebedî Arkadaşınızı Muhafaza Edin!

Refika-i hayatına meşru dairesinde, yani latif şefkatine, güzel hasletine, hüsn-ü sîretine binaen samimî muhabbet ile refika-i hayatını da naşizelikten, sair günahlardan muhafaza etmenin netice-i uhreviyesi ise:

Rahîm-i Mutlak, o refika-i hayatı, hurilerden daha güzel bir surette ve daha zînetli

bir tarzda, daha cazibedar bir şekilde, ona dâr-ı saadette ebedî bir refika-i hayatı ve dünyadaki eski maceraları birbirine mütelezzizane nakletmek ve eski hatıratı birbirine tahattur ettirecek enis, latif, ebedî bir arkadaş, bir muhib ve mahbub olarak verileceğini va'detmiştir.

Elbette va'dettiği şeyi kat'î verecektir. ([Sözler, Otuz İkinci Söz, Üçüncü Mevkıf](#))

Ve bu hakikî hürmet ve samimî merhamet ise; ebedî bir arkadaşlık ve daimî bir refakat ve sermedî bir beraberlik ve hadsiz bir zamanda ve hududsuz bir hayatta birbiriyle pederane, ferzendane, kardeşane, arkadaşane münasebetlerin bulunmak fikriyle ve akidesiyle olabilir.

Meselâ der: "Bu haremim, ebedî bir âlemde, ebedî bir hayatta, daimî bir refika-i hayatımdır. Şimdilik ihtiyar ve çirkin olmuş ise de zararı yok. Çünkü ebedî bir güzelliği var, gelecek. Ve böyle daimî arkadaşlığın hatırı için her bir fedakârlığı ve merhameti yaparım." diyerek o ihtiyare karısına, güzel bir huri gibi muhabbetle, şefkatle, merhametle mukabele edebilir. ([Şualar, Dokuzuncu Şua](#))

Çocuk Sevgisi Nasıl Olmalı

Evlâdına muhabbet ise: Cenab-ı Hakk'ın senin nezaretine ve terbiyene emanet ettiği sevimli, ünsiyetli o mahluklara muhabbet ise; saadetli bir muhabbet, bir nimettir.

Ne musibetleriyle fazla elem çekersin, ne de ölümleriyle me'yusane feryad edersin. Sâbıkan geçtiği gibi; onların Hâlıkları hem Hakîm, hem Rahîm olduğundan, onlar hakkında o mevt bir saadettir dersin.

Senin hakkında da, onları sana veren zâtın rahmetini düşünürsün, firak eleminden kurtulursun. ([Sözler, Otuz İkinci Söz, Üçüncü Mevkıf](#))

Rivayet ediliyor ki: Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm ferman etmiş ki: "**Oğlan çocuğunu seviniz.**" Demişler: "**Kızları ne için istisna ettin?**" Ferman etmiş ki: "**Kızlar kendi kendini sevdirebilirler, onlar fitraten sevimlidirler.**"

Evet kız, şefkat ve cemalin mazharı olduğundan, erkek çocuğundan daha ziyade sevilir. Bahusus bu zamanda ebeveyn hakkında kızlar daha mübarektir. Çünkü tehlike-i diniyeye çok maruz olmuyorlar.

...

Senin de bir kız evlâdı dünyaya gelmesi, meşrebimizde en mühim esas şefkat olduğu cihetiyle ve şefkat kahramanları kızlar olduğundan ve en

sevimli mahluk bulunduğundan, daha ziyade tebrike şâyansınız.

Zannederim, bu zamanda erkek çocukların tehlikesi daha çok.

Cenab-ı Hak onu sizlere medar-ı teselli ve ünsiyet ve evinize küçük bir melaike hükmüne getirsin.

"Rengi gül" ismi yerine **"Zeyneb"** olsa daha münasibdir.[\(Barla Lahikası, 268. Mektup\)](#)

* * *

Ehl-i îman âhîret hemşirelerim olan kadınlar taifesi ile bir muhaveredir!

Bazı vilayetlerde taife-i nisadan samimî ve hararetli bir surette Nurlara karşı alâkalarını gördüğüm ve haddimden pek ziyade, onların Nurlara ait derslerime itimadlarını bildiğim sıralarda, mübarek Isparta'ya ve mânevî Medreset-üz Zehra'ya üçüncü defa geldiğim zaman işittim ki; o mübarek âhîret hemşirelerim olan taife-i nisa, benden bir ders bekliyorlarmış.

Güya vaaz suretinde câmilerde onlara bir dersim olacak. Halbuki ben dört beş vecihle hastayım ve hem perişan, hatta konuşmaya ve düşünmeğe iktidarsız bulunduğum halde, bu gece şiddetli bir ihtar ile kalbime geldi ki; madem 15 sene evvel gençlerin istemeleriyle Gençlik Rehberi'ni onlar için yazdın ve pek çok istifade edildi.

Halbuki hanımlar taifesi, gençlerden daha ziyade bu zamanda öyle bir rehber muhtaçtırlar. Ben de bu ihtara karşı gâyet perişan ve zaaf ve acizle beraber **"Üç Nükte"** ile gâyet muhtasar bazı lüzumlu maddeleri, o mübarek hemşirelerime ve mânevî genç evlâdlarıma beyan ediyorum.

BİRİNCİ NÜKTE: Risale-i Nur'un en mühim bir esası şefkat olmasından, nisa taifesi şefkat kahramanları bulunmaları cihetiyle daha ziyade Risale-i Nur'la fitraten alâkadardırlar. Ve lillahilhamd, bu fitrî alâkadarlık çok yerlerde hissediliyor. Bu şefkatteki fedakârlık, hakikî bir ihlâsı ve mukabelesiz bir fedakârlık mânâsını ifade ettiğinden, şimdi bu zamanda pek çok ehemmiyeti var.

Evet bir valide veledini tehlikeden kurtarmak için hiçbir ücret istemeden ruhunu feda etmesi ve hakikî bir ihlâs ile vazife-i fitriyesi itibariyle kendini evlâdına kurban etmesi gösteriyor ki; **hanımlarda gâyet yüksek bir kahramanlık var. Bu kahramanlığın inkişafı ile; hem hayat-ı dünyeviyesini, hem hayat-ı ebediyesini onunla kurtarabilir.** Fakat bazı fena cereyanlarla, o kuvvetli ve kıymetdar seciye inkişaf etmez veyahût sû-i istimal edilir.

Yüzer nûmunelerinden bir küçük nûmunesi şudur: O şefkatli valide, çocuğunun hayat-ı dünyeviyede tehlikeye girmemesi, istifade ve fayda görmesi için her fedakârlığı nazara alır, onu öyle terbiye eder. "Oğlum paşa olsun" diye bütün

malını verir; hâfız mektebinden alır, Avrupa'ya gönderir. Fakat o **çocuğun hayatı ebediyesi tehlikeye girdiğini düşünmüyor ve dünya hapsinden kurtarmağa çalışıyor, Cehennem hapsine düşmesini nazara almıyor. Fitrî şefkatin tam zıddı olarak o masum çocuğunu, âhirette şefaatçi olmak lâzım gelirken dâvâcı ediyor.**

O çocuk, "Niçin benim îmanımı takviye etmeden bu helâketime sebebiyet verdin?" diye şekva edecek! Dünyada da terbiye-i İslâmiyeyi tam almadığı için, validesinin harika şefkatinin hakkına karşı lâyıkiyla mukabele edemez, belki de çok kusur eder.

Eğer hakikî şefkat sû-i istimal edilmeyerek, bîçare veledini haps-i ebedî olan Cehennem'den ve îdam-ı ebedî olan dalâlet içinde ölmekten kurtarmaya o şefkat sırrı ile çalışsa; o veledin bütün ettiği hasenatının bir misli, validesinin defter-i a'mâlîne geçeceğinden, validesinin vefatından sonra her vakit hasenatları ile ruhuna nurlar yetiştirdiği gibi, âhirette de değil dâvâcı olmak, bütün ruh u canı ile şefaatçi olup ebedî hayatta ona mübarek bir evlâd olur.

Evet insanın en birinci üstadı ve tesirli muallimi, onun validesidir. Bu münasebetle ben kendi şahsımda kat'î ve daima hissettiğim bu mânâyı beyan ediyorum:

Ben bu 80 sene ömrümde, seksen bin zatlardan ders aldığım halde, kasem ediyorum ki; en esaslı ve sarsılmaz ve her vakit bana dersini tazeler gibi merhum validemden aldığım telkinat ve mânevî derslerdir ki; o dersler fitratımda, âdeta maddî vücudumda çekirdekler hükmünde yerleşmiş. Sair derslerimin o çekirdekler üzerine bina edildiğini, aynen görüyorum.

Demek 1 yaşımıdaki fitratıma ve ruhuma, merhum validemin ders ve telkinatını, şimdi bu 80 yaşımıdaki gördüğüm büyük hakikatler içinde birer çekirdek-i esasiye müşahede ediyorum.

Ezcümle; meslek ve meşrebimin 4 esasından en mühimi olan şefkat etmek ve Risale-i Nur'un da en büyük hakikatı olan acımak ve merhamet etmeyi, o validemin şefkatlı fiil ve halinden ve o mânevî derslerinden aldığımı yakînen görüyorum. Evet bu hakikî ihlâs ile hakikî bir fedakârlık taşıyan validelik şefkati sû-i istimal edilip, masum çocuğunun elmas hazinesi hükmünde olan âhiretini düşünmeyerek, muvakkat fânî şişeler hükmünde olan dünyaya o çocuğun masum yüzünü çevirmek ve bu şekilde ona şefkat göstermek, o şefkatı sû-i istimal etmektir.

Evet kadınların şefkat cihetiyle bu kahramanlıklarını hiçbir ücret ve hiçbir mukabele istemeyerek, hiçbir faide-i şahsiye, hiçbir gösteriş mânâsı olmayarak ruhunu feda ettiklerine, o şefkatin küçücük bir nümunesini taşıyan bir tavuğun yavrusunu kurtarmak için arslana saldırmaması ve ruhunu feda etmesi isbat ediyor.

Şimdi terbiye-i İslâmiyeden ve amâl-i uhreviyeden en kıymetli ve en lüzumlu esas, ihlâstır. Bu çeşit şefkatteki kahramanlıkta o hakikî ihlâs bulunuyor.

Eğer bu iki nokta o mübarek taifede inkişafa başlasa, daire-i İslâmiyede pek büyük bir saadete medâr olur. Halbuki erkeklerin kahramanlıkları mukabelesiz olamıyor; belki, 100 cihette mukabele istiyorlar.

Hiç olmazsa şan ü şeref istiyorlar. Fakat maatteessüf bîçare mübarek taife-i nisaiye, zalim erkeklerinin şerlerinden ve tahakkümlerinden kurtulmak için, başka bir tarzda, zaafiyetten ve acizden gelen başka bir nevide riyakârlığa giriyorlar. ([Lem'alar, Yirmi Dördüncü Lem'a](#))

Aziz hemşirelerim; kat'iyen biliniz ki: Daire-i meşruanın haricindeki zevklerde, lezzetlerde; on derece onlardan ziyade elemeler ve zahmetler bulunduğunu Risale-i Nur yüzer kuvvetli delillerle, hâdisatlarla isbat etmiştir. Uzun tafsilatı Risale-i Nur'da bulabilirsiniz.

Ezcümle: Küçük Sözlerden Altıncı, Yedinci, Sekizinci Sözler ve Gençlik Rehberi benim bedelime sizlere tam bu hakikatı gösterecek. Onun için daire-i meşruadaki keyfe iktifa ediniz ve kanaat getiriniz.

Sizin hanenizdeki masum evlâdlarınızla masumane sohbet, yüzer sinemadan daha ziyade zevklidir.

Hem kat'iyen biliniz ki; bu hayat-ı dünyeviyede hakikî lezzet, îman dairesindedir ve îmandadır.

Ve amâl-i sâlihanın her birisinde bir mânevî lezzet var.

Ve dalâlet ve sefahette, bu dünyada dahi gâyet acı ve çirkin elemeler bulunduğunu Risale-i Nur yüzer kat'î delillerle isbat etmiştir.

Âdeta îmanda bir Cennet çekirdeği ve dalâlette ve sefahette bir Cehennem çekirdeği bulunduğunu, ben kendim çok tecrübelerle ve hâdiselerle aynelyakîn görmüşüm ve Risale-i Nur'da bu hakikat tekrar ile yazılmış.

En şedid muannid ve mu'terizlerin eline girip; hem resmî ehl-i vukuf ve mahkemeler o hakikatı cerhedememişler.

Şimdi sizin gibi mübarek ve masum hemşirelerime ve evlâdlarım hükmünde küçüklerinize, başta **Tesettür Risalesi ve Gençlik Rehberi ve Küçük Sözler benim bedelime sizlere ders versin.**

Ben işittim ki; benim size câmîde ders vermekliğimi arzu ediyorsunuz. Fakat benim perişaniyetimle beraber hastalığım ve çok esbab, bu vaziyete müsaade etmiyor.

Ben de sizin için yazdığım bu dersimi okuyan ve kabul eden bütün hemşirelerimi, bütün mânevî kazançlarıma ve dualarıma Nur şakirdleri gibi dâhil etmeğe karar

verdim.

Eğer siz benim bedelime Risale-i Nur'u kısmen elde edip okusanız veya dinleseniz, o vakit kaidemiz mucibince; bütün kardeşleriniz olan Nur şakirdlerinin mânevî kazançlarına ve dualarına da hissedar oluyorsunuz..

Din ile hayat kabil-i tefrik olduğunu zannedenler felâkete sebeptirler!..[\(Lem'alar, Yirmi Dördüncü Lem'a\)](#)

Aile Hayatı Nasıl Devam Eder

Hem Kur'an; merhameten, kadınların hürmetini muhafaza için, hayâ perdesini takmasını emreder. Tâ hevesat-ı rezilenin ayağı altında o şefkat mâdenleri zillet çekmesinler. Âlet-i hevesât, ehemmiyetsiz bir metâ hükmüne geçmesinler.

Medeniyet ise; kadınları yuvalarından çıkarıp, perdelerini yırtıp, beşeri de baştan çıkıartmıştır.

Halbuki Aile Hayatı; kadın erkek mabeyninde müteakbil hürmet ve muhabbetle devam eder.

Halbuki; açık saçıklık, samimi hürmet ve muhabbeti izale edip Ailevi hayatı zehirlemiştir.[\(Sözler, Yirmi Beşinci Söz, Birinci Şule\)](#)

Hangisini Tercih Edersin?

Hem her insanın küçük bir dünyası, belki küçük bir cenneti dahi kendi hanesidir. Eğer iman-ı âhîret o hanenin saadetinde hükmetmezse, o aile efradı, herbiri şefkat ve muhabbet ve alâkadarlığı derecesinde elîm endişeler ve azablar çeker.

O cenneti, cehenneme döner. Veyahut muvakkat eğlenceler ve sefahetlerle aklını tenvim edip uyutur. Devekuşu gibi avcıyı görür, kaçamıyor, uçamıyor. Başını kuma sokar, tâ görünmesin.

Başını gaflete sokar, tâ ölüm ve zeval ve firak onu görmesin. Divanece, muvakkat, ibtal-i his nev'inden bir çare bulur. Çünkü meselâ: Vâlide ruhunu feda ettiği evlâdını daima tehlikelere maruz gördükçe titrer.

Ve pederini ve kardeşini eksik olmayan belalardan kurtaramayan evlâdlar, daim bir keder, bir korkaklık hisseder.

Buna kıyasen, bu dağdağalı kararsız hayat-ı dünyeviyede o mes'ud zannedilen aile hayatı çok cihetlerle saadetini kaybeder ve kısacık bir hayattaki münasebet ve karabet dahi, hakikî sadakatı ve samimî ihlası ve garazsız bir hizmeti ve muhabbeti vermez.

Ahlâk o nisbette küçülür, belki sukut eder.

Eğer âhirete iman o haneye girse, birden ışıktandırarak, ortalarındaki münasebet ve şefkat ve karabet ve muhabbet kısacık bir zaman ölçüsüyle değil, belki dâr-ı âhirette saadet-i ebediyede dahi o münasebetlerin devamı ölçüsüyle samimî hürmet eder, sever, şefkat eder, sadakat eder, kusurlarına bakmaz gibi ahlâk yükselenir.

Hakikî insaniyet saadeti o hanede başlar inkişafa. Bu mana dahi hüccetlerle Risale-i Nur'da beyanına binaen kısa kesildi. ([Şualar, On Birinci Şua, Sekizinci Meselenin Bir Hülasası](#))

Miras Hukuku

قَلَامُ السُّدُسُ İşte mimsiz medeniyet, nasıl kız hakkında, hakkından fazla hak verdiğiinden böyle bir haksızlığa sebep oluyor..

Öyle de: Vâlide hakkında hakkını kesmekle daha dehşetli haksızlık ediyor.

Evet, rahmet-i Rabbaniyenin en hürmetli, en halâvetli, en latif ve en şirin bir cilvesi olan şefkat-i vâlide, hakaik-i kâinat içinde en muhterem, en mükerrem bir hakikattir.

Ve vâlide, en kerim, en rahîm öyle fedakâr bir dosttur ki; o şefkat saikasıyla bir vâlide, bütün dünyasını ve hayatını ve rahatını, veledi için feda eder.

Hattâ vâlideliğin en basit ve en edna derecesinde olan korkak tavuk, o şefkatin küçücük bir lem'asıyla yavrusunu müdafaa için ite atılır, arslana saldırır.

İşte böyle muhterem ve muazzez bir hakikatı taşıyan bir vâlideyi, veledinin malından mahrum etmek, o muhterem hakikata karşı ne kadar dehşetli bir haksızlık, ne derece vahşetli bir hürmetsizlik, ne mertebe cinayetli bir hakaret ve arş-ı rahmeti titreten bir küfran-ı nimet ve hayat-ı içtimaiye-i beşeriyenin gayet parlak ve nâfi' bir tiryakına bir zehir katmak olduğunu, insaniyet-perverlik iddia eden insan canavarları anlamazlarsa, elbette hakikî insanlar anlar.

Kur'an-ı Hakîm'in قَلَامُ السُّدُسُ hükmünü, ayn-ı hak ve mahz-ı adalet olduğunu bilirler. ([Mektubat, On Birinci Mektup](#))

Nurlarla Nurlansın Eviniz!

Evet, bu asrın dehşetine karşı taklidî olan itikadın istinad kal'aları sarsılmış ve uzaklaşmış ve perdelenmiş olduğundan; her mü'min, tek başıyla dalaletin cemaatle hücumuna mukavemet ettirecek gayet kuvvetli bir iman-ı tahkikî lâzımdır ki dayanabilsin!

Risale-i Nur bu vazifeyi; en dehşetli bir zamanda ve en lüzumlu nazik bir vakitte,

herkesin anlayacağı bir tarzda; hakaik-i Kur'aniye ve imaniyenin en derin ve en gizlilerini, gayet kuvvetli bürhanlar ile isbat ederek; o iman-ı tahkikîyi taşıyan hâlis ve sadık şakirdleri dahi, buldukları kasaba ve karye ve şehirlerde -hizmet-i imaniye itibariyle- âdeta birer gizli kutub gibi, mü'minlerin manevî birer nokta-i istinadı olarak, bilinmedikleri ve görünmedikleri ve görüşülmedikleri halde, kuvve-i maneviye-i itikadları cesur birer zabıt gibi; kuvve-i maneviyeyi, ehl-i imanın kalblerine verip, mü'minlere manen mukavemet ve cesaret veriyorlar. ([Şualar, Sekizinci Şua](#))

Bazı ehadîs-i şerife ile işaret var ki; "Âhir zamanda kadınlar taifesinde hakaik-i imaniye ziyade inkişaf edecek. O zamanın dalalet tehlikelerinden bir derece mahfuz kalacaktır."

Bir hadîs-i şerif ferman eder ki: **ihiyar zamanda Âhir" Yani عَلَيْكُمْ بِدِينِ الْعَجَائِزِ kadınların dinlerine iktida ediniz."** Demek şefkat kahramanları olan kadınlar, o seciye-i şefkatten çıkan samimiyet ve ihlas ile o zamanın riyakârane dalalet tehlikelerinden kurtulmaya vesile olur. İslâmiyetini muhafaza ederler.

Hem bir hadîs-i şerif ferman ediyor ki: Kızların" :Yani ابى البَنَاتِ مَرْزُوقٌ babasının rızıkına bereket düşer."

Demek kız çocukları âhir zamanda çoğalır. Hem mübarek ve rızıkları bereketli olur. Ben çok zaman evvel bu nevi hadîslerin sırrını bilmiyordum. Cenab-ı Hakk'a şükür ki, bu âhirde bir derece o sırrı anladım. Gayet kısaca bir işaret edeceğiz:

Nev'-i beşerde yavrular, sair hayvanlar gibi çabuk kendi kendine mâlik olmadığından, yaşamakta hayvanın iki-üç ay yerine, on sene, belki daha ziyade şefkatli bir himayete muhtaç olduklarından, bu sır için cins-i hayvana muhalif olarak insandaki veledlerine karşı şefkat, bir seciye-i fitrî olarak devam etmek lâzım gelmiş.

Hem iktidarsız yavrulara ve zaîf vâlidelerine tam yardım ve himaye etmek hikmetiyle erkeklerde de haysiyet, namus seciyesi fitratında dercedilmiş.

Bu namusta hâlis ve ücretsiz, mukabelesiz, samimî bir kahramanlık dercedilmiş.

Fakat o seciye bazı esbab ile bir derece bozulduğu için, samimî ve hâlis kahramanlık seciyesi ekseriyette zaîfleşmiş. Fakat kadınlarda o seciye-i fitriye olan şefkat kahramanlığı bozulmamış.

Bu seciye-i fitrî ehl-i İslâm'da, âhircamanda büyük bir hizmet ve hayat-ı içtimaiyede, İslâmiyet dairesinde bir esas olacağına o gibi hadîs-i şerifler işaret edip remzen haber veriyorlar. (*bk. Hanımlar Rehberi, s. 23*)

Ailecek Cennete Gidin

Sultan-ı Ezel ve Ebed olan Zât-ı Zülcelal'i tanıttırmakla, insanı ona bir memur abd ve bir vazifedar misafir vaziyetini verir.

Hem dünya misafirhanesinde, hem berzahî ve uhrevî menzillerde kemal-i rahatla seyahatini temin eder.

Nasılki bir padişahın müstakim bir memuru, onun daire-i memleketinde, hem her vilayetin hududlarından sühuletle ve tayyare, gemi, şimendifer gibi sür'atli vasıta-i seyahatle gezer, geçer.

Öyle de: Sultan-ı Ezelî'ye iman ile intisab eden ve amel-i sâlih ile itaat eden bir insan, şu misafirhane-i dünya menzillerinden ve âlem-i berzah ve âlem-i mahşer dairelerinden ve hâkeza kabirden sonraki bütün âlemlerin geniş hududlarından berk ve burak sür'atinde geçer. **Tâ saadet-i ebediyeyi bulur. Ve şu hakikatı kat'î isbat eder ve asfiya ve evliyaya gösterir.** ([Sözler, Otuz İkinci Söz, Üçüncü Mevkif](#))

İnsan, nur-u iman ile a'lâ-yı illiyyîne çıkar; Cennet'e lâıyk bir kıymet alır. Ve zulmet-i küfür ile esfel-i safilîne düşer; Cehennem'e ehil (olacak) bir vaziyete girer.

Çünkü iman, insanı Sâni'-i Zülcelal'ine nisbet ediyor; iman, bir intisabdır. Öyle ise insan, iman ile insanda tezahür eden san'at-ı İlahiye ve nukuş-u esma-i Rabbaniye itibariyle bir kıymet alır.

Küfür, o nisbeti kat'eder. O kat'dan san'at-ı Rabbaniye gizlenir. Kıymeti dahi yalnız madde itibariyle olur.

Madde ise, hem fâniye, hem zâile, hem muvakkat bir hayat-ı hayvanî olduğundan, kıymeti hiç hükmündedir. ([Sözler, Yirmi Üçüncü Söz](#))

Rahmani Aileler

İnsan binler çeşit elemler ile müteallim ve binler nevi lezzetler ile mütelezziz olacak bir zîhayat makine ve gayet derece acziyle beraber hadsiz maddî, manevî düşmanları ve nihayetsiz fakıryla beraber hadsiz zahirî ve bâtinî ihtiyaçları bulunan ve mütemadiyen zeval ve firak tokatlarını yiyen bir bîçare mahluk iken, birden iman ve ubudiyetle böyle bir Padişah-ı Zülcelal'e intisab edip bütün düşmanlarına karşı bir nokta-i istinad ve bütün hacatına medar bir nokta-i istimdad bularak, herkes mensub olduğu efendisinin şerefiyle, makamıyla iftihar ettiği gibi, o da böyle nihayetsiz Kadîr ve

Rahîm bir padişaha iman ile intisab etse ve ubudiyetle hizmetine girse ve ecelin i'dam ilânını kendi hakkında terhis tezkeresine çevirse ne kadar memnun ve minnetdar ve ne kadar müteşekkirene iftihar edebilir, kıyas ediniz. ([Şualar, On Birinci Şua, Altıncı Mesele](#))

Sıkıntılar Paylaşmakla Azalır

... Bu kadar tehacüme karşı kuvve-i maneviyesi kırılmayan zâtları ehl-i hakikat ve nesl-i âti alkışlayacakları gibi, melaike ve ruhanîler dahi alkışlıyorlar diye kanaatım var.

Fakat içinizde hastalıklı ve nazik ve fakirler bulunmasıyla, maddî sıkıntı ziyadedir.

Ve buna karşı da herbiriniz herbirisine birer tesellici ve ahlâkta ve sabırda birer nümune-i imtisal ve tesanüd ve taltifte birer şefkatli kardeş ve ders müzakeresinde birer zeki muhatab ve mücîb ve güzel seciyelerin in'ikasında birer âyine olmanız, **o maddî sıkıntıları hiçe indirir diye düşünüp ruhumdan ziyade sevdiğim sizler hakkında teselli buluyorum.** ([Şualar, On Üçüncü Şua](#))

Aile Fertlerini Allah İçin Sevin

Dünyada meşru bir surette nefsine muhabbet, yani mehasinine bina edilen muhabbet değil, belki noksanîyetlerini görüp tekmil etmeğe bina edilen şefkat ile onu terbiye etmek ve onu hayra sevk etmek neticesi; o nefse lâîk mahubları, Cennet'te veriyor.

Nefis, madem dünyada heva ve hevesini Cenab-ı Hak yolunda hüsn-ü istimal etmiş. Cihazatını, duygularını hüsn-ü suretle istihdam etmiş. Kerim-i Mutlak, ona dünyadaki meşru ve ubudiyetkârane muhabbetin neticesi olarak Cennet'te, Cennet'in yetmiş ayrı ayrı enva'-ı zînet ve letafetinin nümuneleri olan yetmiş muhtelif hulleyi giydirip, nefisteki bütün hasseleri memnun edecek, okşayacak yetmiş enva'-ı hüsn ile vücudunu süslendirip; herbiri, ruhlu küçük birer cennet hükmünde olan hurileri, o dâr-ı bekada vereceği, pekçok âyât ile tasrih ve isbat edilmiştir.

Hem dünyada gençliğe muhabbet, yani ibadette gençlik kuvvetini sarfetmenin neticesi: Dâr-ı saadette ebedî bir gençliktir.

Refika-i hayatına meşru dairesinde, yani latif şefkatine, güzel hasletine, hüsn-ü sîretine binaen samimî muhabbet ile, **refika-i hayatını da naşizelikten, sair günahlardan muhafaza etmenin netice-i uhreviyesi ise:** Rahîm-i Mutlak, o refika-i hayatı, hurilerden daha güzel bir surette ve daha zînetli bir tarzda, daha cazibedar bir şekilde, ona dâr-ı saadette ebedî bir refika-i hayatı ve dünyadaki eski maceraları birbirine mütelezzizane nakletmek ve eski hatıratı birbirine tahattur

ettirecek **enis, latif, ebedî bir arkadaş, bir muhib ve mahbub** olarak verileceğini va'detmiştir.

Elbette va'dettiği şeyi kat'î verecektir. [\(Sözler, Otuz İkinci Söz, Üçüncü Mevkif\)](#)

Muhabbet Kemalindedir

Peder ve vâlideye karşı muhabbetin, Cenab-ı Hak hesabına olduğu için hem bir ibadet, hem de onlar ihtiyarlandıkça hürmet ve muhabbeti ziyadeleştirirsin.

En âlî bir his ile, en merdane bir himmet ile onların tul-ü ömrünü ciddî arzu edip bekalarına dua etmek, tâ onların yüzünden daha ziyade sevab kazanayım diye samimî hürmetle onların elini öpmek, ulvî bir lezzet-i ruhanî almaktır.

Yoksa nefsanî, dünya itibariyle olsa, onlar ihtiyar oldukları ve sana bâr olacak bir vaziyete girdikleri zaman; en süflî ve en alçak bir his ile vücudlarını istiskal etmek, sebab-i hayatın olan o muhterem zâtların mevtlerini arzu etmek gibi vahşi, kederli, ruhanî bir elemidir. [\(Sözler, Otuz İkinci Söz, Üçüncü Mevkif\)](#)

En Büyük Meselemiz ve Gayemiz

Şu zamanda her mü'min için, belki herkes için küre-i arz kadar bir bâki tarla ve o tarla baştan başa bahçeler ve kasırlarla müzeyyen ebedî bir mülk almak ve o mülkü kazanmak veya kaybetmek davası açılmış.

Demek her bir tek adamın başına öyle bir dava açılmış ki; eğer İngiliz ve Alman kadar serveti ve kuvveti olsa ve akli da varsa, yalnız o davayı kazanmak için bütününü sarfedecek. Elbette o davayı kazanmadan evvel başka şeylere ehemmiyet veren, divanedir.

Hattâ o dava o derece tehlikeye düşmüş ki; bir ehl-i keşfin müşahedesıyla, bir yerde ecel elinden terhis tezkeresini alan 40 adamdan 1 adam kazanabilmiş, 39'u kaybetmiş.

İşte bu ehemmiyetli, azîm davayı kazandıracak ve yirmi senedir tecrübelerle onda sekizine o davayı kazandıran bir dava vekili bulunsa, elbette akli başında her adam, o davayı kazandıracak, öyle bir dava vekilini vazifeye sevkedecek bir hizmete her hâdisenin fevkinde ehemmiyet vermeğe mükelleftir.

İşte o dava vekilinin birisi belki birincisi, Kur'an-ı Mu'ciz-ül Beyan'ın i'caz-ı manevîsinden süzülen ve çıkan ve tevellüd eden Risale-i Nur olduğuna, binler onunla o davayı kazananlar şahiddir.

Evet, bu küre-i arza memuriyetle gönderilen her insan, burada misafir ve fânî

olduğu ve mahiyeti bir hayat-ı bâkiyeye müteveccih bulunduğu kat'iyen tahakkuk etmiştir.

O her bir insan, bu zamanda hayat-ı ebediyesini kurtaracak olan istinad kaleleri sarsıldığından bu dünyasını ve içindeki bütün alâkadar ahbabını ebedî terketmekle beraber, bu dünyadan binler derece daha mükemmel bâki mülkü de kaybetmek veya kazanmak davası başına açılmış. ([Sikke-i Tasdik-i Gaybi, R.N.dan Parlak Fıkralar...](#))

İman Hayata Hayat Olsa

Eğer iman hayata hayat olsa; o vakit hem geçmiş, hem gelecek zamanlar imanın nuruyla ışılanır ve vücud bulur. Zaman-ı hazır gibi ruh ve kalbine iman noktasında ulvî ve manevî ezvakı ve envâr-ı vücudiyeyi veriyor.

Bu hakikatın, İhtiyar Risalesi'nde Yedinci Rica'da izahı var. Ona bakmalısınız.

İşte hayat böyledir. Hayatın lezzetini ve zevkini isterseniz, hayatınızı iman ile hayatlandırınız ve feraizle zînetlendiriniz ve günahlardan çekinmekle muhafaza ediniz.

Gençlik ve Din Eğitimi

Gençlik damarı, akıldan ziyade hissiyatı dinler... His ve heves ise kördür, akibeti görmez. Bir dirhem hazır lezzeti, ileride bir batman lezzete tercih eder.

1 dakika intikam lezzeti ile katleder, seksen bin saat hapis elemelerini çeker.

Ve 1 saat sefahet keyfiyle bir namus mes'elesinde; binler gün hem hapsin, hem düşmanın endişesinden sıkıntılarla ömrünün saadeti mahvolur.

Bunlara kıyasen biçare gençlerin çok vartaları var ki:

En tatlı hayatını, en acı ve acınacak bir hayata çeviriyorlar ve bilhâssa şimalde koca bir devlet, gençlik hevesatını elde ederek, bu asrı fırtınalarıyla sarsıyor.

Çünkü akibeti görmeyen kör hissiyatla hareket eden gençlere, ehl-i namusun güzel kızlarını ve karılarını ibahe eder.

Belki hamamlarında erkek kadın beraber çıplak olarak girmelerine izin vermeleri cihetinde bu fuhşiyatı teşvik eder.

Hem serseri ve fakir olanlara, zenginlerin mallarını helâl eder ki; bütün beşer bu musibete karşı titriyor!..

... Eğer terbiye-i Kur'aniye ve Nur'un hakikatlarıyla kendini muhafaza eylese, tam bir kahraman genç ve mükemmel bir insan ve mes'ud bir Müslüman ve sair zîhayatlara, hayvanlara bir nevi sultan olur. [\(Sözler, On Üçüncü Söz, İkinci Makam\)](#).

(Birkaç biçare gençlere verilen bir tenbih, bir ders, bir ihtardır)

... Eğer terbiye-i İslâmiye ile o gençlik nimetine karşı bir şükür olarak iffet ve namusluluk ve taatte sarfetseniz, o gençlik manen bâki kalacak ve ebedî bir gençlik kazanmasına sebep olacak. [\(Sözler, On Üçüncü Söz, İkinci Makam\)](#)

Kalbinizi Günahlarla Öldürmeyin!

Bu zamanda zındıka dalaleti, İslâmiyete karşı muharebesinde, nefs-i emmarenin plânıyla, Şeytan kumandasına verilen fırkalardan en dehşetlisi; yarım çıplak hanımlardır ki, açık bacağıyla dehşetli bıçaklarla ehl-i imana taarruz edip saldırıyorlar.

Nikâh yolunu kapamağa, fuhuşhane yolunu genişletirmeğe çalışarak; çokların nefislerini birden esir edip, kalb ve ruhlarını kebair ile yaralıyorlar.

Belki o kalblerden bir kısmını öldürüyorlar. Birkaç sene namahrem hevesatına göstermenin tam cezası olarak; o bıçaklı bacaklar Cehennem'in odunları olup, en evvel o bacaklar yanacaklarını ve dünyada emniyet ve sadakatı kaybettiği için, hilkaten çok istediği ve fitraten çok muhtaç olduğu münasib kocayı daha bulamaz. Balsa da başına bela bulur.

Hattâ bu hâlin neticesi olarak o âhircamanda, bazı yerlerde nikâha rağbetsizlik ve riayetsizlik yüzünden, 40 kadına bir erkek nezaret edecek derecede ehemmiyetsiz, sahipsiz, kıymetsiz bir surete gireceği, hadîsin rivayetinden anlaşılıyor.

Madem hakikat budur. Ve madem her güzel, güzelliğini sever ve elinden geldiği kadar muhafaza etmek ister ve bozulmasını istemez. **Ve madem güzellik bir nimettir. Nimete şükredilse manen ziyadeleşir. Şükredilmezse değişir, çirkinleşir.**

Elbette akli varsa, hüsün ve cemalini günahları kazanmak ve kazandırmak ve çirkin ve zehirli yapmak ve o nimeti küfran ile medar-ı azab bir surete çevirmekten bütün kuvvetiyle kaçacak.

Ve o fâni, 5-10 senelik cemali bâkileştirmek için, meşru' bir tarzda istimal ile o nimete şükredecek. Yoksa ihtiyarlıkta uzun zaman istiskale maruz kalıp, me'yusane ağlayacak. [\(Tarihçe-i Hayat, Isparta Hayatı\)](#)

Ebedi Güzellik Var

Eğer terbiye-i İslâmiye dairesinde, âdâb-ı Kur'aniye zînetiyle o cemal güzelleştirilse; o fâni hüsün, manen bâki kalacağı ve Cennet'te hûrilerin cemalinden daha şirin ve daha parlak bir tarzda kendine verileceği hadîste kat'iyetle sabittir.

Eğer o güzelin zerre mikdar akli varsa, bu güzel ve parlak ve ebedî neticeyi elinden kaçırmayacak...(bk. *Gençlik Rehberi*, s. 27)

Saadet Ailededir Dışarıda Aramaya Gerek yok!

Ey cehennem hûrileri ile zevklenmek yolunda dinini feda eden ve sefihane dalaleti severek irtikâb eden ve hevesat-ı nefsiye lezzeti yolunda dinsizliği ve ilhadı kabul eden ve hayatı perestiş edip ölümden şiddetli korkan ve kabri hatırına getirmek istemeyen ve irtidada yüz tutan bedbaht!...

Kat'iyyen bil ki: Dinsizlik cihetiyle senin bu koca dünyan; bu saatten evvel ve bu dakikadan sonra, bil'umum senin bu kâinatın ve mazi ve müstakbelin ve geçmiş nev'in ve cinsin ve gelecek mahluklar ve nesiller ve gitmiş dünyalar ve milletler ve gelen insanlar ve taifeler tamamen madum ve ölüdürler.

İşte insanîyet ve akıl cihetiyle alâkadar olduğun bütün o seyyar dünyalar ve seyyal kâinatlar, mütemadiyen senin dalaletin suretiyle, senin başına dünya dolusu dehşetli ve hadsiz ölümlerin şiddetli elemelerini yağıdırıyor. Senin şuurun varsa, kalbini yakıyor.

Ruhun varsa, yandırıyor.

Aklın sönmemiş ise, gamlar içinde boğuyor.

Eğer bir saatçık sarhoşça sefahetin ve pis lezzetin bu nihayetsiz gamlara, hüznülere, elemelere mukabil gelebilirse o sefahette kal...

Yoksa, aklını başına al! O manevî cehennemden kurtulmak ve imanın bu dünyada dahi temin ettiği bir manevî cennete girmek ve saadet-i hayatiyeyi tatmak için, Kur'anın dersini dinle. Cüz'î, fâni bir dakika lezzeti; küllî, bâki, daimî, imanî lezzetler ile mübadele et...(bk. *Gençlik Rehberi*, s. 19)

Din Eğitimi

Üstadımız Efendimiz!

Din, iman aşkıyla, Müslümanlık duygusuyla mes'ud olabilecek biz anneler; yavrularımıza Kur'an-ı Kerim'i öğretiyoruz, Risale-i Nur'a çalıştırıyoruz.

Risale-i Nur'un iman, İslâmiyet dersleriyle terbiye etmeye çalışıyoruz.

Evlerimiz birer Medrese-i Nuriye oluyor elhamdülillah. Eğer çocuklarımıza Risale-i Nur okutmazsak; yoldan çıkarıcı bu zamanın tehlikelerine düşecekler, fena göreneklere kapılacaklar, kötülükleri taklid edecekler.

Bizim başımıza bela ve derd kesilecekler. Âhirette de **"İmanımızı neden kurtarmadınız?"** diye anne ve babalarından davacı olacaklardır. Bunun için, **sevgili yavrularımızın kalblerine Risale-i Nur sevgisini aşıyoruz. Kadınların çocuklarına karşı şefkatleri fazladır.**

Eğer çocuklarının ebedî âhiret hayatlarını kurtaracak iman dersleri verilmezse, bu ihmal edilir de yalnız muvakkat fâni dünya hayatına çalıştırılırsa, o vakit çocuklara olan şefkat, hakikî yerine sarfedilmiş olmaz.

Çocuğun hem dünyada hem âhirette de felâketine sebep olan bir şefkat olmuş olur.

Çocuklarımıza okşayarak, sevgiyle diyoruz ki:

"Evlâdım!.. Risale-i Nur seni hem dünyada, hem âhirette mes'ud, bahtiyar edecek en büyük ve en hakikî bir din kitabıdır, iman dersleridir. Okumaktan mahrum kalırsan, iman derslerini şimdi alamazsan; hem dünyada, hem âhirette bedbaht olursun, perişan kalırsın." diyerek ve Risale-i Nur hakkında yazılmış olan mektupları, destanları, kasideleri, şiirleri okuyarak, okutarak Risale-i Nur'un sevgisini kalblerine, büyüklüğünü ruhlarına yerleştirmekte devam edeceğiz.

Dualarınız sayesinde Risale-i Nur'un dersleriyle inşaallah evlâdlarımız İslâmiyet'e, hem bize, hem milletimize hayırlı, dindar gençler olarak yetişirler.

(...)

Sevgili Rabbimizin kalblerimizde rahmetiyle dercettiği muhabbet hissini; neden bizi ebedî saadete götürecek olan iman dersleri, Risale-i Nur ve siz Üstadımız yolunda sarfetmeyelim?

Başka yolda sarfetsek; bize dünya ve âhirette eyvahlar dedirtecek, hüsrana götürecek, belki de ebediyen ağlatacak.

Eğer çocuklarımıza da bu ehemmiyetli hakikatı aşlamakla hakikî şefkatimizi sû'-i istimal etmeden gösterebilsek, analık vazifemizi bihakkın îfa etmiş olacağız.

Risale-i Nur hakkında, içinde çok güzel konferans ve nurlu mektuplar ve pek güzel kasideler bulunan kitabı Bursa'dan getirttik.

Okudukça, dinledikçe çok mesrur oluyoruz, ruhlarımız şâd oluyor.

Onları yazan Nur talebesi kardeşlerimizden Cenab-ı Hak razı olsun, âmîn...(bk. *Hanımlar Rehberi, s. 132-134*)

Sevdiklerinize Dua Edin!

İman duayı bir vesile-i kat'iyye olarak iktiza ettiği ve fitrat-ı insaniye, onu şiddetle istediği gibi; Cenab-ı Hak dahi "**Duanız olmazsa ne ehemmiyetiniz var?**" mealinde **قُلْ مَا يَعْبُؤُا بِكُمْ رَبِّي لَوْلَا دُعَاؤُكُمْ** ferman ediyor.

Hem مُمْكِلًا بِحَسَابِ وَنُذْرًا emrediyor.

(...)

Lisan ile kalb ile dua etmektir. Eli yetişmediği bir kısım metalibi istemektir.

Bunun en mühim ciheti, en güzel gayesi, en tatlı meyvesi şudur ki: "Dua eden adam anlar ki: Birisi var; onun hatırat-ı kalbini iştir, herşeye eli yetişir, her bir arzusunu yerine getirebilir, aczine merhamet eder, fakrına meded eder."

İşte ey âciz insan ve ey fakir beşer!

Dua gibi hazine-i rahmetin anahtarı ve tükenmez bir kuvvetin medarı olan bir vesileyi elden bırakma, ona yapış, a'lâ-yı illiyyîn-i insaniyete çık.

Bir sultan gibi bütün kâinatın dualarını, kendi duan içine al.

Bir abd-i küllî ve bir vekil-i umumî gibi **إِيَّاكَ نَسْتَعِينُ** de. Kâinatın güzel bir takvimi ol. ([Sözler, Yirmi Üçüncü Söz, Birinci Mebhas](#))

Nurdan Önce Nurdan Sonra

Üstadımız Efendimiz Hazretleri!

Nasıl dert yanalım! İfsad komiteleri, din düşmanları, desiselerle biz kadınları ifsad ettiler; çoklarımızı İslâmiyetten uzaklaştırdılar. Bizi yüksek İslâm terbiyesinden, yüce İslâm edebinden mahrum ettiler. Hâlâ da, dinimize zararlı şeyleri bize aşılamağa çalışıyorlar. Hadsiz hamd ü senalar olsun Rabbimize ki, Risale-i Nur bizi bunlara kapılmaktan dahi kurtardı.

Risale-i Nur'a nail olunca, kalblerimize nurlar yağdı. Ruhumuzda nurlu âlemlere pencereler açıldı. Nur Risalelerini okudukça imanımıza, mukaddes dinimize bağlılığımız ziyadeleşti. Peygamberimiz Habib-i Zîşan Efendimize muhabbetimiz fazlaştı.

Allah'a olan itaatimiz, sevgimiz, aşkımız sonsuz bir hale geldi. Nurları okudukça dinimize, imanımıza zarar veren şeyleri ayırdetmeğe başladık.

Dinî bir ders veriyorum diye biz safdil kadınları aldatıp, yanlış yollara bizi teşvik eden kimselere gitmez olduk. Çünkü Risale-i Nur bizim gözümüzü açtı.

Risale-i Nur'u okumadan evvel bunları bilemiyorduk.

Başka şeylere, başka heveslere uyarak günahlar işliyormuşuz.

Pâk İslâm kadınlığının şerefine yakışmayan, Avrupalı gâvurların vaziyetlerini taklide kapılıyormuşuz.

Risale-i Nur bizi cehaletten, o çirkin şeylerden kurtardı. Günahlardan uzaklaştırdı; sevablara nail kıldı.

Risale-i Nur bizim her derdimize derman; acılarımıza nurlu birer merhem oldu. Şimdi iman ediyoruz ki: Risale-i Nur her şeye devadır.

Bu pek nuranî, pek feyizli eserler bize kâfidir. Başka şeylere gitmeye, aramaya ihtiyaç bırakmıyor.(bk. *Hanımlar Rehberi*, s. 154)

Zina Suçlamasının Şakası Bile Olmaz

أَجِبُّ أَحَدَكُمْ أَنْ يَأْكُلَ لَحْمَ أَخِيهِ مَيْتًا فَكَرِهْتُمُوهُ... الخ

Gıybet, şu âyetin kat'î hükmüyle nazar-ı Kur'anda gayet menfur ve ehl-i gıybet gayet fena ve alçaktırlar. Gıybetin en fena ve en şeni ve en zalimane kısmı, kazf-ı muhsanat nev'idir. Yani gözüyle görmüş dört şahidi gösteremeyen bir insan, **bir erkek veya kadın hakkında zina isnad etmek**; en şeni' bir günah-ı kebair ve en zalimane bir cinayettir, hayat-ı içtimaiye-i ehl-i imanı zehirlendirir bir hıyanettir, mes'ud bir ailenin hayatını mahveden bir gadirdir.

Evet, Sure-i Nur bu hakikatı o kadar şiddetle göstermiş ki, vicdan sahibini titretiyor ve tüylerini ürperttiriyor.

لَوْلَا إِذْ سَمِعْتُمُوهُ قُلْتُمْ مَا يَكُونُ لَنَا أَنْ نَتَكَلَّمَ بِهَذَا سُبْحَانَكَ هَذَا بُهْتَانٌ عَظِيمٌ
şiddetle ferman ediyor ve diyor ki: Gözüyle görmüş dört şahidi gösteremeyen merdud-uş şehadettir.

Ebedî şehadetlerini kabul etmeyiniz. Çünkü yalancıdırlar. Acaba böyle kazfe cesaret eden hangi adam var ki, gözüyle görmüş dört şahidi gösterebilir.

Kur'an-ı Hakîm bu şartı koşturmakla, böyle şeylerde şakk-ı şefe etmeyiniz, bu kapıyı kapayınız demektir.([Barla Lahikası](#), 218. Mektup)

Bediüzzaman Neden Evlenmemiş?

(Başka hariç memlekette mühim yerlerde ceridelerle sorulan “**Neden sünnet-i seniye muhalif olarak mücerred kaldın?**” sualine bir cevabdır.)

Evvelâ: Mektubunuzu gayet hasta olan Üstadımıza okuduk. Üstadımız ise; “Ben şiddetli hasta olmasa idim, bu çok kıymetdar ve müdakkik ve mübarek kardeşlerime tafsilâtli bir cevab yazacaktım. Fakat bu şiddetli vaziyetim müsaade etmediğinden gayet kısa, birkaç noktayı o mübarek ve samimî kardeşlerime ve hizmet-i Kur’aniyede arkadaşlarıma yazarsınız.” dedi.

Birincisi: 40 seneden beri gayet dehşetli bir zındıka hücumu karşısında, her şeyini feda edecek hakikî fedakârlar lâzım geldiği bir zamanda, Kur’an-ı Hakîm’in hakikatına, değil dünya saadetimi, belki lüzum olsa âhîret saadetimi dahi feda etmeye karar verdim.

Değil bir sünnet olan muvakkat dünya zevcelerini almak, belki bu dünyada on huri de bana verilse idi, bırakmaya mecburdum ki; ihlas-ı hakikî ile hakikat-ı Kur’aniyeye hizmet edebileyim. Çünkü bu dehşetli dinsizlik komiteleri, öyle dehşetli hücumları ve desiseleri yapıyorlardı ki, bunlara karşı gelmek için a’zamî fedakârlık yapmak ve harekât-ı diniyesini rıza-i İlahî’den başka hiç bir şeye âlet yapmamak lâzım geliyordu.

Bîçare bir kısım âlimler ve ehl-i takva insanlar, çoluk-çocuğunun maişet derdi için bid’alara fetva verdiler veya tarafdâr göründüler. Hususan din derslerini kaldırıp Ezan-ı Muhammedî’yi kaldırmak gibi dehşetli hücumlara karşı, a’zamî fedakârlık ve a’zamî sebat ve metanet ve herşeyden istiğna etmek lüzumu karşısında, ben **bir sünnet-i seniye olan evlenmek âdetini terkettim ki; tâ çok haramlara girmeyeyim ve çok vâcibleri ve farzları yapabileyim.**

Bir sünnet yüzünden yüz günaha girilmez. Çünkü o 40 sene zarfında birtek sünneti yerine getiren bazı hocalar, on kebaire ve haramlara girmeye, bir kısım sünnet ve farzları bırakmaya kendilerini mecbur bildiler.

Saniyen: **تَتَاكُؤُوا** hadîs-i şerifteki **فَاتَّكُؤُوا مَا طَابَ لَكُمْ** Âyet-i kerimede ve **تَتَاكُؤُوا** gibi emirler emr-i daimî ve vücutbî değildirler. Belki istihbabî ve sünnet emirleridir. Hem şartlara bağlıdır. Hem de herkes için her vakit değildir.

Hem de **“yoktur İslâmiyette Ruhbaniyet” لا رُهبَانِيَّةَ فِي الْإِسْلَامِ** manası, ruhbanîler gibi tecerrüd merduddur, hakikatsızdır, haramdır demek değildir.

Belki **حَيْرُ النَّاسِ مَنْ يَنْفَعُ النَّاسَ** hadîsinin sırrı ile hayat-ı içtimaiyeye hizmet etmek için, içtimaî bir âdet-i İslâmiyeye terviçtir. Yoksa selef-i sâlihînden binlerle ehl-i hakikat inzivaya, mağaralara muvakkaten girmişler. Dünyanın fâni müzeyyenatından istiğna ve tecerrüd etmişler; tâ ki, hayat-ı ebediyelerine tam hizmet etsinler.

Madem şahsî ve hususî kemalât-ı bâkiyesi için dünyayı terkedenler, selef-i

sâlihînden çok var. Elbette hususî değil, küllî ve umumî olarak çok bîçarelerin saadet-i bâkiyeleri için ve dalalete düşmemeleri ve imanlarını takviye edip kurtarmaları için ve hakikat-ı Kur'aniye ve imaniyeye tam hizmet etmek ve hariçten gelen, dâhilde çıkan dinsizlere karşı dayanmak için, zâil ve fâni dünyasını terketmek, elbette sünnet-i seniye muhalefet değil; belki hakikat-ı sünnete mutabakattır.

Ve Sıddık-ı Ekber'in "Cehennem'de vücudum büyüsün, tâ ehl-i imana yer bulunmasın." diye fedakârlıkta a'zamî sadakatın bir zerresini kazanmak fikriyle, bîçare Said bütün ömründe tecerrüdü, istiğnayı ihtiyar etmiş.

Salisen: Risale-i Nur'un talebelerine "Başkalrı evleniyorlar, siz tezevvüçten vazgeçiniz" denilmemiş, denilmez. Fakat talebeler birkaç tabakadır.

Bir tabakanın hakikî ihlası kaybetmemek ve hakikî fedakârlık ve a'zamî bir sadakat taşımak için, dünya ihtiyaçlarına mümkün olduğu kadar ömrünün muvakkat bir kısmında bağlanmaması bu zamanda lâzım geliyor.

Eğer hizmet-i Kur'aniye ve imaniyede yardımcı bir hanım bulsa alır. Hizmetine zarar vermez. Lillahilhamd bu neviden çok Nur talebeleri var, zevceleri onlardan geri kalmıyorlar.

Belki kadınlardaki şefkatten gelen ücretsiz fitrî kahramanlık ve hakikî ihlas cihetiyle zevcinden daha ileri gidebilir.

Nur talebelerinin yetişmiş kısımlarından ekserisi evlenmişler, bu sünneti yerine getirmişlerdir.

Risale-i Nur onlara der ki: Haneniz bir küçük Medrese-i Nuriye, bir mekteb-i irfan olsun ki; bu sünnet tam yerine gelsin.

Sünnet-i seniye meyvesi olan çocuklar âhirette size şefaathçi olsunlar.

Dünyada da iman dersini alıp size hakikî evlâd olsunlar.

Yoksa bu otuz senede kısmen olduğu gibi, o çocuklara yalnız terbiye-i medeniye verilse, bir cihette o çocuklar dünyada faidesiz ve âhirette davacı olarak "Ne için imanımı kurtarmadınız?" diyeceklerinden peder ve vâlidelerini mahzun etmek, sünnet-i seniye hikmetine münafî olur. (bk. *Hanımlar Rehberi*, s.25-28)

سُبْحَانَهُ بِاسْمِهِ

(İmanın dünyada dahi bir nevi cennet lezzetini benim hayatımda temin ettiğine dair)

Ben 9 yaşından beri şefkatli validemi görmediğimden, sohbetinde bulunamadım. O hürmetli muhabbetten mahrum kaldığım ve üç hemşiremi de 15 yaşından sonra göremediğim, Allah Rahmet etsin validemle beraber berzah âlemlerine gittikleri için dünyanın çok zevkli, lezzetli olan uhuvvetkârane sohbetlerinden, merhamet ve hürmetten mahrum kaldığımdan ve üç kardaşımdan iki kardeşimi 50 seneden beri görmediğimden (*Allah onlara rahmet etsin*) öyle kıymetdar, dindar, âlim iki kardeşimin sohbetinden, hürmetkârane muhabbet, merhametkârane şefkatteki sürurdan mahrum kaldığımdan bu dünyada Risale-i Nur'un imanda Cennet çekirdeği bulunduğunu gösterdiği gibi, bugün dört fedakâr hizmetimde bulunan manevî evlâdlarımla bir seyahat ettiğim zaman, imandaki Cennet çekirdeğinin bir zerreciği kat'iyen ruhuma ihtar edildi.

Ömrümde mücerred kaldığımdan dünyada çocuklarım olmamasından, çocuklara karşı şefkatkârane zevklerinden, memnuniyetlerinden de mahrum kaldığım ile beraber bu noksanıyeti hissetmiyordum. Bugün 4 yarama mukabil, Cenab-ı Hak gayet zevkli bir manayı ihsan etti. 3 cihetle tedavi etti.

Birincisi: Risale-i Nur'da beyan edilen hadîs-i şerifteki **عَلَيْكُمْ بِدِينِ الْعَجَائِزِ** sırrıyla, ihtiyar kadınların Risale-i Nur cihetinde hârika istifadeleri ve zevk-i ruhanîleri merhume validemin merhametkârane hususî şefkatinden gelen lezzete mukabil küllî ve umumî bir surette binler valideleri rahmet-i İlahiye bana ihsan ettiği gibi, 3 merhume hemşirelerimin şefkatkârane, kardeşane sevinç ve sürurlarına bedel, yüz binler genç hanımları bana hemşire nev'inde Risale-i Nur cihetiyle verip duaları ile ve Nurlarla alâkadarlıkları ile hemşirelerim yüzünden kaybettiğim üç faide yerine binler faide-i manevî ve sürur-u ruhî ihsan etmiş.

Bu ikinci kısmın hakikat olduğuna çok delil ve emareleri var, kardeşlerim biliyorlar.

Hem merhum kardeşimin vefatıyla fedakârane dünyadaki maddî, manevî muavenetlerinden ve muhabbet ve şefkatlerinden mahrumiyetime bedel, rahmet-i İlahiye o hususî iki-üç kardeş yerine yüzbinler hakikî kardeş gibi hakikî şefkat, muavenet ve yardım eden, hattâ değil yalnız dünya hayatını belki hayat-ı uhreviye sermayesini de Risale-i Nur'un hizmetinde bana yardım etmek için fedai kardeşleri ihsan etmiş.

Dünyada evlâdlarım olmadığından gayet zevkli olan çocuklara şefkat meziyetinden mahrumiyetime bedel, bir-iki çocuk şefkatine bedel yüzbinlerle masumları ki, ileride Risale-i Nur'la beslenmeleri cihetiyle, bu hususî, cüz'î üç şefkatkârane vaziyeti yüzbinlere çevirdi. Buna dair çok emareleri var.

Hattâ bana hizmet edenler biliyorlar ki, peder ve validesinden çok ziyade bir şefkat, bir hürmet, bir bağlılık masum çocukların bana karşı Bolvadin'de ve Emirdağı'ndaki ekser yollarda göstermeleri, bu cüz'î, şahsî, hususî zevki, lezzeti, şefkatkârane hürmeti binler küllî ve umumî bir surete çevirdiğine çok misalleri var.

Mübarek bir kısım zîruhlarda hiss-i kablelvuku' olduğu gibi, masum çocukların bir hiss-i kablelvuku' ile Risale-i Nur'un onlara dünyevî, uhrevî bir babalıkla terbiye ve muhafaza etmesini ruhları hissetmiş ki, Nur'un hizmetkârına babalarından ve validelerinden daha şiddetli bir hürmet gösteriyorlar.

Hattâ **benim hiç görmediğim, tanımadığım 3 yaşındaki bir kız çocuğu yalın ayak dikenlere basarak, koşarak geldi.** Hattâ pekçok dostlarım Bolvadin'de bulunduğu için otomobil ile çok hızlı gittiğimiz halde kurtulamıyoruz.

Hattâ her yerde hiç beni işitip görmedikleri halde, peder ve validesine gösterdikleri alâkayı göstermeleri benim hakkımda; nefsim, hevesim cismanî cihetinde dahi imanda bir Cennet çekirdeği var olduğunu gördüm.[\(Emirdağ Lahikası-II, 132. Mektup\)](#)

... Cenâb-ı Hak bizi ve sizi tarîk-ı Hak'ta hizmet-i Kur'âniyede sebat ve metaneti versin, âmîn.[\(Barala Lahikası, 254. Mektup\)](#)

Kadınlar yuvalarından çıkıp beşeri yoldan çıkarmış; yuvalarına dönmeli![\(Sözler, Lemeat\)](#)

Cenâb-ı Hak bizi ve sizi, bu zamanın cazibedâr fitnesinden kurtarsın ve muhafaza eylesin, âmîn...[\(Sözler, Ön Üçüncü Söz, İkinci Makam\)](#)